

УКРАЇНЬСЬКА ПРАВОСЛАВНА
ЦЕРКВА В США
видає
ОБ'ЄДНАННЯ УКРАЇНСЬКИХ
ПРАВОСЛАВНИХ СЕСТРИЦТВ

ВІРА FAITH

UKRAINIAN ORTHODOX
CHURCH OF THE USA
published by
UNITED UKRAINIAN
ORTHODOX SISTERHOODS

Рік XXXV, ч. 2 (134) квітень-червень

2009

April-June Vol. XXXV, #2 (134)

Український музей Нью Джерзі
в пам'ять патріарха Мстислава I
Історичний та освітній комплекс УПЦ в США

1974 - FAITH

*Охорона традицій УПУ,
поширення інформації про культурні
та історичні досягнення і звичаї
українського народу!*

VIPIA - 2009

*Preservation of the traditions
of the Ukrainian Orthodox Church and
witnessing to the cultural and historical
achievements of Ukrainian people!*

**ОБ'ЄДНАННЯ УКРАЇНСЬКИХ
ПРАВОСЛАВНИХ СЕСТРИЦТВ У США
ІМ. СВ. КНЯГІНИ ОЛЬГИ
УКРАЇНСЬКА ПРАВОСЛАВНА ЦЕРКВА У США
UNITED UKRAINIAN ORTHODOX
SISTERHOODS OF THE USA
UKRAINIAN ORTHODOX CHURCH OF THE USA**

President:

Nadiya Mirchuk

Spiritual Advisor:

His Grace Bishop Daniel
Protopresbyter William Diakiv

EXECUTIVE BOARD

Honorary President:

Valentyna Kuzmycz

Honorary Members:

Johanna Staroschak
Raisa Zelinsky

Vice Presidents:

Olha Antochy
Nadia Brushenko
Sophia Bilinsky
Natalia Posewa

Secretary:

Marianna Zadojany

Treasurer:

Olha Krywolap
221 Edridge Way
Catonsville, MD 21228

Financial Secretary:

Nina Czezulyn

Culture & Education:

Luba Shevchenko
Olga Zeleznock

Organization Committee

Christina Taschuk
Ala Trochymchuk

Auditors:

Kateryna Hucul
Valentyna Hohl
Anastasia Hrybowych

ЗМІСТ - CONTENTS

Молитва до Пресвятої Тройці	3
Період Петрового Посту - о. Павло Боднарчук	4
Living the Beatitudes	6
До 160 річниці з дня народження Олени Пчілки - В. Рожко	12
Деякі аспекти релігійного виховання підлітків у сім'ї	15
Ukrainian Museum of New Jersey in Memory of Patriarch Mstyslav I	16
Український музей Нью Джерсі в пам'ять патріарха Мстислава I	17
Стипендисти ОУПС	18
Духовний центр чи камінь спотикання - Ірина Дяченко	20
Наша паніматка - Надія Мірчук	23
Звіт голови ОУПС на Раді Митрополії УПЦ в США	24
Нам пишуть	25
Побожність влітку - о. Роберт Голет	27
Святитель Йоан Золотоустий про виховання	28
The Apostles Fast - Very Rev. Fr. Dennis Kristof	29
Donations-Пожертви	31

Editor-in-Chief

His Grace Bishop Daniel
PO Box 495
South Bound Brook, NJ 08880
E-mail: ViraFaith@aol.com

Редакційна колегія:

Владика Даниїл
Валентина Кузьмич,
Оля Матула

Адміністрація "Віри":

Надія Мірчук
110 East Cedar St.
Livingston, NJ 07039
Tel: (973) 992-6479

Річна передплата: 20 дол. — у США,
25 дол. — для пересилання в Україну

*Редакція застерігає за собою право
скорочувати статті та виправляти мову.
Статті, підписані прізвищем автора,
висловлюють його власні погляди, а не
погляди Редакції.*

Молитва до Пресвятої Тройці

Поклоняюся Тобі, Пресвята, єдиносущна, животворяща й нероздільна Тройце: Отче, Сину й Святий Душе, вірую в Тебе й ісповідую, славлю, благодарю, хвалю, почитаю, величаю Тебе й молю, помилуй мене, непотрібного раба Твого (*тричі*).

Поклоняюся Тобі, Боже Отче, бо від небуття до буття привів мене єси, образом Своїм Божественним приоздобив мене єси.

Поклоняюся Тобі, Сину Божий, бо Чесною Своєю Кров'ю здобув мене єси, від законної клятви вибавив мене єси, хрещенням святим просвітив мене єси.

Поклоняюся Тобі, Боже Душе Святий, бо оживив мене єси, врозумив мене єси, світлом віри освітив мене єси.

Поклоняюся Тобі, Боже Отче, бо дав мені єси душу божественним і животворящим подихом.

Поклоняюся Тобі, Сину Божий, бо душу Свою за мене на хресті віддав єси.

Поклоняюся Тобі, Боже Душе Святий, бо позбавляєш душу мою від смерти, очі мої від сліз і ноги від спотикання.

Поклоняюся Тобі, Боже Отче, бо мене, що согрішаю, не губиш із беззаконнями моїми, а довготерпиш, очікуючи мого навернення.

Поклоняюся Тобі, Сину Божий, бо не хочеш смерти мені, грішному, а милосердно призиваєш мене до покаяння.

Поклоняюся Тобі, Боже Душе Святий, бо не погорджуєш тим, що помсту чинить, не відкидаєш того, що прибігає, а як блудного сина приймаєш і духа правого обновляєш в утробі моїй.

Поклоняюся Тобі, Богові Отцеві, який очищає всі беззаконня мої.

Поклоняюся Тобі, Сину Божий, який зцілює всі недуги мої.

Поклоняюся Тобі, Богові Духові Святому, який позбавляє від тління життя моє.

Поклоняюся Тобі, Богові Отцеві, який не до кінця розгнівується і не на вік лютує.

Поклоняюся Тобі, Сину Божий, який не за беззаконнями моїми чинить зі мною.

Поклоняюся Тобі, Богові Отцеві, який ущедрює мене, як батько ущедрює синів.

Поклоняюся Тобі, Сине Божий, який знає мою пристрасну природу й слабкість.

Поклоняюся Тобі, Богові Духові Святому, який зціляє мої немочі й очищає мене від усілякої скверни.

Поклоняюся Тобі, Боже Отче, який піднімає мене, поваленого.

Поклоняюся Тобі, Сину Божий, який віднаходить мене, загиблого.

Поклоняюся Тобі, Боже Душе Святий, який оживляє мене, мертвого.

Поклоняюся Тобі, Боже Отче милосердний, уповання моє.

Поклоняюся Тобі, Сину Божий, довготерпеливий, прибіжище моє.

Поклоняюся Тобі, Боже Душе Святий, лагідний, покровителю мій.

Віра

З книги: св. Димитрія ТУПТАЛА „Лік духовний”, 2005

ПЕРІОД ПЕТРОВОГО ПОСТУ

отець Павло Боднарчук,
кандидат богословських наук

Кожного року на восьмий день після свята П'ятидесятниці в нашому церковному календарі наступає період Петрового посту. Петрів піст часто в народі називають просто Петрівкою, також він відомий під назвами посту Апостольського та посту П'ятидесятниці. Петрів піст належить до чотирьох багатоденних постів Православної Церкви та приурочений до свята в честь святих первоверховних апостолів Петра і Павла (12 липня за новим стилем). За велику працю та заслуги в справі розбудови Церкви Христової перші християни з глибокою пошаною та любов'ю відносились до пам'яті святих апостолів взагалі, та до пам'яті первоверховних апостолів Петра і Павла зокрема. Святі апостоли, в день П'ятидесятниці отримавши щедрі дари Святого Духа, сміливо вирушили на всесвітню проповідь Євангелія Христового та рознесли Благу Вість про Христа навіть в самі далекі закутки тогочасного світу.

З назви посту цілком очевидна одна з причин його встановлення: отці Церкви встановили цей піст на честь і в пам'ять свв. апостолів, в житті котрих піст завжди відігравав велику роль. З книг Нового Заповіту, з святого Передання ми знаємо, що за прикладом Господа нашого Ісуса Христа святі апостоли завжди молитвою і постом готовили себе до тих чи інших важливих подій: в пості і молитві вони очікували сходження Святого Духа; в пості і молитві вони рукополагали нових священнослужителів по церквах; в пості і молитві апостоли готовили себе до проповіді Євангелія по всій землі (2Кор 11:27, Дії 12:23, Дії 14:16). Св. Іоанн Золотоуст в своїх повчаннях підкреслює особливе відношення апостолів до посту, бо: "піст з вірою багато додає сили; бо навчає великій мудрості, людину робить ангелом та ще зміцнює супроти сил безтілесних... Хто поститься, той стає легким і окриляється, і з бадьорим духом молиться, погашає зла похоть, уласкавлює Бога і упокорює гордовитий дух свій. Тому-то апостоли майже завжди постилися" (Бесіда 57).

Ще однією причиною встановлення посту було бажання зберегти рясні дари Святого Духа, які були отримані апостолами і віруючими в день П'ятидесятниці. Ставши храмами Святого Духа, - говорить св. Лев Великий (+461), - і втамувавши спрагу Божественними водами, як ніколи раніше, ми не повинні служити ніяким порокам, щоб серце наше не осквернилось нічим нечистим та було гідне тих високих дарів. Як насіння, що попало в землю, маючи особливий догляд

та опіку, дає рясний плід, так і дари Святого Духа, подані нам в час П'ятидесятниці, зйдуть рясно на нивах наших душ тоді, коли ми постом та молитвою обробимо ґрунт наших сердець, коли постом і молитвою знищимо терня гріха.

Зрештою, після довгого періоду святкування Пасхи та П'ятидесятниці піст є просто необхідним для нас, щоб оберегти нас від тої безпечності та надмірності, в яку легко можна потрапити, маючи довгочасний дозвіл на м'ясну їжу. Св. Лев Великий в своїх бесідах говорить, що цей піст "дбайливо установлений для лікування душі і тіла ... бо не можна боротись із злом в зніженому тілі і відгодованій плоті. ... Тому апостоли - вчителі Церкви, початок боротьби за Христа ознаменували святим постом, щоб, виходячи на боротьбу проти духовного розбещення, мати для цього зброю в стриманості... бо невидимі наші супротивники і безтілесні вороги не здолають тоді нас" (Бесіди 74 і 76). Таким чином, святі Отці Церкви встановили Петрівку як і в честь свв. апостолів, так і в поміч нам, щоб ми могли як найкраще скористатись дарами Святого Духа, що були щедро подані нам в день П'ятидесятниці.

На перший погляд може здатись дивним деяка розбіжність в назвах цього посту: Петрів піст, Петрівка, Апостольський піст, піст П'ятидесятниці. Ну це ще зрозуміло: Петрівка, Петрів піст чи Апостольський піст - якісь паралелі можна провести між цими назвами, але згадки про давню назву цього посту як

посту П'ятидесятниці - чи не вносять вони якийсь дисонанс в наше сприйняття і розуміння цього посту як апостольського? Слід відразу сказати - ні. Не дивлячись на дещо відмінні назви цього посту, давні християни завжди розуміли цей піст як піст на честь і пам'ять свв. апостолів, які після П'ятидесятниці, озброївшись постом і молитвою, вирушили на проповідь Євангелія по всьому світі. Дійсно, існують свідчення, датовані 4 століттям, які підтверджують, що цей піст називався також постом П'ятидесятниці в Церквах Антиохії, Олександрії та Єрусалиму. Проте, називаючи цей піст постом П'ятидесятниці, християни вищевказаних Церков означували тільки те, коли цей піст починався. Ми маємо подібний приклад з іншим постом - Пилипівкою: це підготовчий піст до свята Різдва Христового, а назва Пилипівка утворилась від того, що цей піст розпочинається відразу по святі св. апостола Пилипа. Тому, звичайно, що піст П'ятидесятниці ніколи не був присвячений святу П'ятидесятниці, а був присвячений свв. апостолам. Взагалі, дивним було би присвячувати піст святу, яке вже тиждень, як минуло. Св. Симеон Солунський (+1429) про Петрівку пише наступне: *"Піст Апостолів слушно установлений на їхню честь, бо через них ми отримали дуже багато благ і вони для нас є прикладом і вчителями посту"*.

Традиція Петрового посту сягає перших віків християнства. Зокрема, про установлення Церквою цього посту свідчать Апостольські Постанови: *"Після П'ятидесятниці святкуйте один тиждень, а потім постіться"*. Св. Лев Великий в своїх бесідах називає цей піст всенародним: *"За даним святом, яке Дух Святий освятив Своїм зішесттям, звичайно настає всенародний піст"*. З великої кількості інших древніх свідчень цікавим є найстаріше свідоцтво св. Афанасія Великого (+373), який у своєму листі до імператора Констанція, в особі якого шукав захисту від нападків аріан, пише наступне: *"Тиждень по П'ятидесятниці народ виходив на цвинтар помолитися і зберігав піст"*. Це свідчення є цікавим, бо підкреслює не тільки древність традиції посту після П'ятидесятниці, але також згадує, як стали на той час, традицію особливого поминання померлих в часі святкування П'ятидесятниці. В наш час особливе поминання померлих здійснюється в суботу перед святом П'ятидесятниці.

За строгістю посту Петрівка подібна до Різдвяного посту та має такі самі обмеження, як і останній. Згідно церковного уставу, в час Петрівки не дозволено споживати м'ясну та молочну їжу, рибні страви є дозволеними тільки по суботах і неділях. Київський митрополит Георгій (1069-1072) у своєму уставі згадує про Петрівку та наказує в часі цього посту класти денно по сто доземних поклонів за винятком суботи, неділі та більших свят. Звичайно, не слід прирівнювати піст тільки до одного

обмеження певних видів їжі. Тілесний піст має допомогти нам удосконалити наше духовне життя та укріпити нашу віру. А видимим знаком нашого духовного відновлення має бути Таїнство Сповіді та Таїнство Причастя, яке слід відбувати бодай кожного посту.

Петрів піст є дещо відмінним від інших багатоденних постів. В той час, як Великий, Успенський та Різдвяний пости мають постійну тривалість, тривалість Петрового посту міняється з року в рік. Продовжуватись цей піст може від восьми днів і аж до шести тижнів. Тривалість його залежить від дня святкування Пасхи: чим скоріше припаде день святкування Пасхи (*наприклад, початок квітня*) - тим довшим буде Петрів піст, чим пізніше (*наприклад, початок травня*) - тим Петрів піст буде коротшим.

Хай же ж по молитвах святих апостолів Христових Господь благословить всіх нас на ниві Петрового посту, щоб дари Святого Духа зросли і у наших серцях, щоб і ми, на взірець свв. апостолів, несли слово Боже в світ. Необхідність цього в наш час є такою ж потрібною, як і в часи перших християн.

Редакція нашого журналу від імені своїх читачів складає Владиці Митрополиту Константину сердечні вітання з нагоди дня його народження та бажає успіхів на Христовій ниві! На многії літа, Владико!

On behalf of the readers of our magazine we express the sincerest greetings to His Beatitude Metropolitan Constantine as he celebrates his birthday! May God grant you Many Blessed years as you minister the Word of God to His children!

Living the Beatitudes

The root of the English word "beatitude" is "beauty." The Greek term kalos implies attractiveness - literally, an attraction toward divine beauty.

In the first book of the Bible, beauty is central. We learn how God made the world as a "very good" creation (Gen. 1: 31) - a beautiful cosmos. And in the first Gospel of the Christian scriptural canon, Голи Евангелист Matthew opens his very first verse by describing the message that he wishes to convey as "a book of genesis." By so doing, Matthew is being faithful to Genesis as an archetype of God's message or purpose for the world.

In his gospel account, Matthew is not offering a biography of Jesus, but a way of living for a new Israel, the Christian community, the church; he is presenting an ecclesiology, not a history. He is addressing a people in community, confirming a way of life. He is telling us that the beauty for which God created and intended the world must become part of our own life style and worldview. Matthew is addressing a people in crisis. After the resurrection, an apocalyptic attitude sustained the Christian community. The early Christians believed Jesus would soon return. Yet Matthew believed and proclaimed otherwise: that the kingdom of heaven is already at hand, even now in our hands. God is already present in those who live a life of restoration and resurrection in Christ.

To help you appreciate how it is that Matthew could have an alternative vision, let me take an example from daily life. When we look at buildings, the untamed eye will observe bricks and mortar, wood and glass. An architect, however, will perceive beyond the surface appearance; an architect discerns harmony or pressure points. Yet another person will discern the beauty of the spiritual world, the presence or absence of God.

Matthew too is able to reveal a new understanding of our world, new - and at the same time ever deepening - perceptions of the presence of God in our lives. In the beginning, in the book and the event of Genesis, God saw chaos and darkness, and God cared enough about the world to place things in order, to render things beautiful. He created the cosmos. In Matthew's Genesis, God once again cared for and loved the world. The phrase "in the beginning" - whether in the first book of the Old Testament or the first book of the New Testament - is a symbol for whenever, signifying always. The term "whenever" implies the phrase "in the beginning." It also includes "every beginning." This reality teaches us to respond accordingly. Whenever we see any form of deviation, any deformation in nature, in life, or in the world, we too must care enough to respond; we too must love sufficiently to restore, to heal.

How does Matthew propose that we achieve this? Instead of searching for God in empty places, Matthew asked his community to return to and reexamine its roots. He begins his Gospel with three periods, three series of fourteen generations, in order to show how God's presence in this world, in history, has both roots and continuity. As Orthodox, we would adopt the term "tradition."

In the genealogy that is offered, Matthew is in fact very radical, hardly traditional - he includes women, non-Jews and a foreigner. He could quite easily have included each of us.

Blessed are the Poor in Spirit: theirs is the Kingdom of Heaven

God's kingdom is never reduced simply to a matter of rules and regulations. It is certainly not a re-enforcement of worldly positions and secular institutions. God's kingdom is a reversal of attitudes, a metanoia, a conversion and reordering of values and behavior. It means becoming more and more a person who shares in the holiness, the beauty, and the perfection of God. It implies coming under the authority of God, rather than under the authority of this world. Living the Beatitudes signifies our acceptance of this new authority.

Matthew often uses the word "perfect." The Greek word for perfect signifies

reaching for a goal. For Christians, this “end” is the kingdom of heaven. Therefore, Matthew is telling us that perfection is a process, a series of stages of progress. It is less a condition of perfection, than it is a potential or possibility. Think of the emphasis in St. Gregory of Nyssa on “never-ending perfection”.

And in order to become perfect, Matthew tells us we must become poor. To become complete, he tells us we must surrender, we must be incomplete. If you want, “go sell all your possessions and give to the poor.”

There is a cost involved here. The question is: How much have we sold? How much have you sold? How much have I sold? And are we in fact willing to give up and to give up everything? Are we prepared to sacrifice our pre conceptions, our prestige, our positions, our possessions, our power?

Matthew is not romanticizing poverty. Sharing in the kingdom in fact depends on our effort to alleviate the various forms of poverty in the world. Poverty is not good; it is not blessed; it is not a virtue. Poverty is miserable; poverty is a clear indication that the kingdom of God has not yet come.

However, poverty can be voluntary, as with monastics. Voluntary poverty becomes a way of sharing with the poor, a means of giving up whatever gives us security. Indeed, such poverty is more than merely giving up. It is a way of giving! But so long as we justify our ways and our behavior, we shall not appreciate the need to change. We will not understand that everyone has a right to enough of the earth’s resources: to

sufficient water, energy, food, clothing, health, a safe environment, and peace.

If God’s purpose is for us to be more and more, then we must admit that to have more than enough is to be less than human. It is to bear a lighter “footprint” on the world that we inhabit. In the Beatitudes, we learn that we must choose our gods; we cannot serve two masters. Remember, where your treasure is, there your heart is also. And our world offers us numerous temptations to find security in consumer goods.

“Blessed, then, are the poor in spirit.” Blessed are those who submit to God, who put their trust in God, who have confidence in God, who are not controlled by their needs or by the demands of this world.

Blessed are those who

- know that they are poor in spirit:
- recognize the need for healing
- admit the wasting of goods
- work to remove conditions that contribute to world poverty
- are ready to change their lifestyles
- reflect on their ways and their attitudes
- work with others to overcome the fears and controls of society

- recognize they will not change (either themselves or the world) by themselves or indeed overnight

- trust that “our heavenly Father knows all that we need. Therefore, seek first the kingdom of God, and all these things will be given to [us] besides.”

Blessed are those who mourn: they shall be comforted

When we think of Jesus Christ, we imagine the healer, the one who overcomes brokenness and death, the Lord that assumed the scarred flesh and touched the shattered world. There is a softness of touch, almost a sense of joy, to this Beatitude. When Isaiah speaks of comfort, he says: “Give them oil of gladness in place of mourning” (61: 3). There is an entire literature and theology of tears in early ascetic writers.

Mourning and tears continually touch every level of our life. And Jesus brings healing to all levels of life. Yet comfort is not tantamount to relaxation; it is again a form of restoration. It is in fact a challenge.

How is healing brought to those who suffer, or comfort to those who mourn? First, Jesus notices the brokenness, cares for the broken, and responds to the broken. Second, all the healing miracles of Christ have to do with overcoming individualism, with breaking open the closedness within us and around us: the deaf person is shut off; the dumb person cannot communicate; the paralytic cannot step beyond himself; the leper is isolated, ostracized from the community; the demonized man is possessed, imprisoned.

And how does Jesus heal these people? To the deaf, he says: "effatha" (be opened). To the dumb person, he says: "speak." To the paralytic, he says: "take up your bed, and walk." To the leper, he says: "be cleaned." To the demonized man, he says: "be healed, go to the rest of the community, and show yourself."

These miracles offer us an insight into the healing and wholeness of the kingdom. Henceforth, if we wish to live by the Beatitudes, we can no longer remain deaf to the cry of those who suffer, or to an environment that groans.

And so we mourn. We mourn because we have betrayed our call to be faithful to God's plan and authority. We grieve and admit our sins - sins of envy, greed, gluttony, jealousy and aggression - against our neighbor and against the earth. We recognize of course that such external "sins" are only symptoms of our inner disease. However, by recognizing our own brokenness, we are forgiven and comforted. Then, and only then, are we given the power to heal.

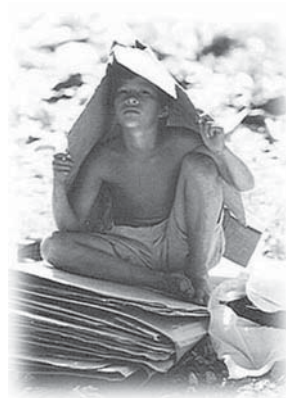
It is significant that Matthew's Gospel shows that Christ's disciples were given the power to heal as early as in chapter 10. It is not until much later, in the final chapter 28 - and in the very last verse of that chapter - that they were also given the power to teach! The message is simple: when we are in pain, we do not easily receive or give teaching. When our community or our environment is broken, mere words about the beauty of nature will not go a long way in restoring the suffering that we have inflicted upon it.

There is a further dimension to our mourning. Mourning is a condition, not just a singular event. Standing before society's unwillingness to change, even Jesus is brought to tears. Sometimes even our wrongful ideologies, our misguided values are re-enforced by established religion and the institutional Church. One of the shortest and most powerful verses in the Bible is: "Jesus wept." Yet this verse is also a symbol of comfort and sweetness to a broken people.

Finally, in relation to the natural environment, the Book of Hosea tells us that even "the land itself mourns, and everything that dwells in it languishes [i.e., sheds tears]" (Hos. 4: 1).

Matthew wrote of birds in the sky; today, oil slicks wash them ashore. Grass in the fields brought joy in the times of Christ's disciples; today, toxic chemicals and warfare leave the land barren. Jesus assumed that foxes had homes; today, we cannot assume that foxes will survive. Jesus multiplied loaves and fishes; today, 800 million are severely undernourished.

Extending our care and concern to people and to inanimate creation brings good news to the whole world. One teardrop of mourning for our way of life can water the whole world.

Blessed are the meek; they shall inherit the land

As the King of heaven and earth, Christ comes not with violence but in meekness. He will inherit the earth and all its power, all its positions, all its prestige. Matthew reassures us that God is found at the very center of the world, with us in all generations. And this King comes to assume authority over all of creation, to reorder all creation from chaos into cosmos - an allusion to the events recorded in the first Genesis.

The average Jew during the life of Christ, and the average Christian disciple of Christ, had one of two ways of responding to Jesus: either with meekness or violence; either through peace or indignation. The way in which we receive Christ is reflected in the way in which we regard the earth or the land.

God and land, divine Word and created world must be integrated. The spiritual life brings God, the land, and the people together in a balance and integrated order.

This means that the land or the earth must never become an end in itself. God is always the source of all worldly resources. Israel laid aside a weekly day of rest in order to remember this, to reflect on where our treasure is. Worshiping the created land, venerating any false god, is a form of idolatry. Yet on the other hand, Worshiping God without assuming responsibility for the land is a dangerous and misleading form of spiritualism.

We may, for instance, pray for the environment, imploring God to do something about the crisis that we confront, yet never changing our lifestyle, which may well be re-enforcing the problem. Matthew's Christ warns us: "None of those who cry out: 'Lord, Lord,' will enter the kingdom but only the one who does the will of my Father" (7: 21).

Or else we may be activists who leave little or no room for prayer. Our lamps should not go out because of our failure to wait for God (25:1-3) in silence. Prayer is not a pretext for the evasion of responsibility. Prayer and action are equal dimensions of spirituality. We must understand how Jesus was as authentic when He healed the sick, as when He withdrew to be alone with God.

Our society, however, promotes a mentality that exalts the acquisition of material possessions. Once we are in "the land," it is difficult to "seek first the kingdom of God." It is easy to forget that this earth is inherited - it is received; it is not taken, or snatched. It is never ours to own, but only God's to give.

Therefore, the land and its wealth must be oriented to others in order to promote God's kingdom, reordering the priorities of this world. Meekness is the blessed way of dealing justly with the land. The meek person reflects a reversal of attitudes

toward power, possessions and positions. Otherwise, the land becomes a territory of violence, a domain of division, a realm of mistrust.

Meekness is a way of caring. It should touch every aspect of our lives. It should teach us that God is God, that we are God's, and that the land is God's. Thus, the land is ours only to use and share responsibly. Meekness is a blessed correction, a heavenly contrast to the violence which we have wrought upon the earth, a stark opposition to the desecration of God's plan for creation.

***Blessed are those who
hunger and thirst for
righteousness [or justice];
they shall be filled***

This Beatitude introduces the fundamental theme of justice in relation to the environment and the spiritual life. "The Lord is our justice," says the Prophet Jeremiah (Jer. 23: 5-6). And when we thirst for justice, we know that we shall be filled. "As the earth brings forth its plants ... so will the Lord God make justice" (Is. 61: 3-4, 10-11).

Hunger and thirst lead to dependence on God. And God promises that there will always be enough for all. That is justice; that is fairness; that is righteousness. However, like Israel in the Old Testament, we want more than enough, more than our share, more than what is just and fair. We lose our conviction and confidence that God will "give us our daily bread." God responds to our need, and asks in return that we do not store up treasure on earth, that we do not live in excess, so that others too may have enough. We are to seek to have only just enough, in order to be more and more.

When Matthew speaks of the kingdom, he speaks of justice (dikaiosyne). Matthew uses this word seven times in his Gospel. The opposite of justice, for Matthew, is not injustice; it is hypocrisy. Justice creates community; hypocrisy destroys commonality. Justice creates cosmos (beauty); hypocrisy creates chaos. Justice means sharing; hypocrisy signifies concealing and keeping. The ultimate test of our justice is to ask ourselves whether we continue our acts of piety when no one is watching.

For the Jew and the early Christians, there were three practical ways of materializing justice:

1. Almsgiving: Almsgiving is not simply a matter of feeling. Almsgiving means responsibility. And almsgiving is not an optional virtue. Giving all that is in excess is naturally expected of everyone.

2. Prayer: In the Gospel of Matthew, Jesus teaches us that when we pray we must (a) not talk too much; and (b) learn to forgive. Yet when we look honestly

at our life of prayer, we have to admit that we do tend to talk too much. Prayer must heal divisions, not harbor anger or resentment. "Forgive us ... as we forgive others," we pray in the Lord's Prayer. If we are not striving to create heaven on earth, then perhaps we should stop praying the Lord's Prayer. Our actions and our lifestyle will show whether we mean what we pray ("your kingdom come ... on earth as it is in heaven"), or whether we are merely talking too much.

3. Fasting: We fast in order to remember the kingdom.

We fast in order to commit ourselves to the priorities and the ways of the kingdom. We fast in order to practice offering our resources to the poor and sharing our possessions with our neighbor. Fasting helps shape a vision whereby we can view the world with God's eyes. It clarifies the purpose and sharpens the focus, so that our view and our worldview is larger than ourselves.

"This is the fasting that I desire: releasing those bound unjustly ... setting free the oppressed ... sharing your bread with the hungry, sheltering the oppressed and the homeless, clothing the naked ... satisfying the afflicted ... Then the Lord will guide you always and give you plenty ... You will be like a watered garden, like a spring whose water never fails ... 'Repairer of the breach,' they shall call you" (Isaiah 58: 6-12).

Fasting reminds us of the hunger in the world. The degree to which we resist fasting may reflect the degree to which we contribute to hunger.

***Blessed are the merciful; they shall
receive mercy***

An essential aspect of justice and righteousness is mercy. Mercy is the personal experience and practical expression of God's love. To be blessed by God is to show compassion, to have concern, to care for every living person and every living thing. We remember in this regard Abba Isaac the Syrian describing the merciful heart:

[The merciful heart] is a heart that burns out of compassion for birds, beasts, human beings, even demons. ... Such a heart cannot bear to hear of the slightest pain suffered anywhere in creation.

Blessedness, then, means showing mercy. Indeed, the perfection of God and the kingdom of God are almost synonymous with the quality of mercy. Mercy is a sign of God's kingdom. This is why we repeat "Lord, have mercy" in our liturgy. We are asking God to be who He is in spite of who we are. We may think here of the parable of the king who forgave the large debt. When the official refused to show a similar compassion to the servant, the forgiving king was angered. Sadly, while the mercy of

the master changes the situation of the official, it does not convert his heart.

A Christian cannot win God's mercy. But a Christian can lose God's mercy by not extending it to others and to the environment.

At the same time, God's mercy is also passionate, full of "pathos" (or passion). If we do not show mercy, if we are apathetic, if we do not care, if we are indifferent to the cry of the earth, if we remain neutral in the face of injustice: then we do not reflect God's image, we are not revealing God's kingdom.

There are no excuses for our un-involvement. We have the information. Anyway, we are deeply - innately and inevitably - involved in one way or another. We must choose to care. Otherwise, we are not being fair; we are not acting in a just manner. Otherwise, we are being hypocritical, self-righteous, and certainly not righteous.

Let us consider one example of such mercy from the life of Christ. In the miracle of the feeding of the multitudes, the Lord encourages the disciples to act for their environment: "There is no need for them to disperse. Give them something to eat yourselves." (Mt 14: 16) "Use your own resources" is what He is telling them. The disciples response reflects ours: "We have nothing here."

What they are saying is that we have only limited resources. Yet it is the willingness to share that transforms what looks like very little in the eyes of the world into what is more than sufficient. We shall never give people enough to eat. But we must give them from our table.

How many people sit at our table? What kind of people do we invite to sit with us at our table? How many issues do we ignore at the table of our life? How significant - or just how subtle - is our attitude of prejudice?

Blessed are the pure in heart; they shall see God

Seeing God's face depends on purity of heart, a purity requiring total commitment to God's kingdom, an inner attitude of wholeheartedness. Our external actions indicate our internal priorities. "Where our treasure is, there our heart is also."

Purity of heart is achieved through purification, through asceticism. By asceticism, I mean learning what really matters, not being controlled by the cares of this world, not remaining on the surface level of life, not seeking instant results, not avoiding painful struggle. Asceticism is learning what to care for, and when not to care; when to be involved, and when not to interfere; it is taking the time and making the space to be still in order to "hear" God. Then our heart becomes pure; then we become better disposed to "see" God.

So purity of heart implies a process of stripping the surface. It is an invitation to greater depth. It is making choices about things, about

people, about God. Then we value and desire not what we want, but what we need; and gradually we come to value and desire only what God wants. We begin to understand what blocks our vision of God, what separates us from God. We learn to see the world with new eyes. We hear God's silent words in creation. The very same things appear renewed, "a new heaven and a new earth."

At this point, it is very much like being in a guest-room by ourselves only to sense that we are in another person's presence. There, in our heart, we discover ourselves in relation to God; but there too we discover ourselves in communion with the entire world. Then we see Christ everywhere. And therefore - as Fr. Alexander Schmemmann liked to say - we can only rejoice. For we have direct and intimate access to the face of God, to the ear of God, to the word of God.

And because we live - or at least strive, desire to live - in purity of heart, we can actually see God. And our prayer for purity becomes simply: Lord Jesus Christ, Son of God, have mercy on me and on your world.

Blessed are the peacemakers; they shall be called children of God

To understand how it is that we can work for peace in a way that God will call us His children, it may be helpful to remember what it means for Christ to be called God's Son. In the Gospel of Matthew, Christ is called "Son" twice, and the call comes from a voice from heaven. The first time was at His baptism; the second was on the Mount of Transfiguration. On both occasions it is said: "This is my beloved Son; in Him I am well pleased." (3: 17, and 17: 5)

Christ is the Son of God because He is in full communion with the nature of God; because He is fully committed to the will of God.

Full communion means sharing in all His resources. Full commitment to the Beatitudes signifies a reflection of God's unity, of divine peace, life, and justice. Even though Christ's communion and commitment lead Him to the cross and to death, nevertheless He remained surrendered to God's purpose, irrespective of whether this meant standing in direct contrast, indeed in contradiction to the way society understood peace and justice.

So perhaps it is important to stop measuring progress or success in the way society regards these. The criterion for success cannot be defined in quantitative terms. For Christ, the end was the cross; for John the Baptist, the end was his beheading.

Now, the emphasis on becoming children underlines another point. Peacemaking means building community; and community begins by realizing and respecting the dignity of each person. Each member of the community is precious in the eyes of God. Therefore, when Christ was asked about greatness, He called a young child over, stood it in the midst of those who were gathered, and said: "I assure you, unless you change [literally, repent] and become like little children, you will not enter the kingdom of God" (18: 2-3).

This was a radical, not a sentimental gesture. At the time of Jesus, children were denied human rights. They had no access to necessary resources for basic survival. By their age, as well as by law, they were segregated from the rest of society. In order then to be a "peacemaker," in order to be called a "child of God," we are to give way - to defer - to others, out of reverence for the rights of others. We must recognize that all people require the resources of this world.

It is in this light that we are invited to become peacemakers. This also means that making peace is work. It is in fact very difficult work. Yet it is our only hope for the restoration of a broken world. By working for peace, by working to heal the environment, by removing obstacles for peace, by avoiding what harms the environment, we may - at least, this is what we are assured - hear a voice in our heart that says: "This is my beloved. In my beloved - and him, in her, in you - I am well pleased." What greater joy, what richer blessing, what more abundant grace can there be than this?

Blessed are those who are persecuted for the sake of justice [or righteousness]; theirs is the kingdom of heaven. Blessed are you ... for great is your reward in heaven

Matthew wished to reassure his community about two things: first, if they lived by the

Beatitudes, according to His name, then they should expect rejection; and second, if they were persecuted, this would be a sign that they were truly faithful.

This last Beatitude, like the first, is a reassurance that the kingdom of God can be immediately expected.

Christ did not come to spread peace, but the sword, that is division (10:34). Persecution must be expected. Some people will not understand the language about justice and healing the environment. Society will not understand; much less will society be "converted." Even the Church may not understand. What Christ calls a "blessing" is for others a "scandal." Living the Beatitudes means resisting, sometimes even reversing, the ways of the world. Society will reject both message and messenger, our theology and actions alike. People have too much at stake. As the Prophet Isaiah says: "They look, but they choose not to see; they listen, but they choose not to hear." (Mt 13:13; Is 6: 9-10)

In response, the Christians become a "remnant" community, a small flock, the leaven. They can begin a new process of hope in a world unwilling to receive the kingdom. Yet they are not afraid; they are not alone. They may rejoice, for He has overcome the world. Fear gives way to faith in God's promise: "the kingdom of God is theirs." Indeed, it is ours.

Yet Matthew placed this Beatitude last in order to indicate something more powerful than this. This Beatitude is more than a mere conclusion. It is a clear commission, an explicit command for the disciples to enter the world of their day, to assume the problems of their time, to bring God's care into the world - no matter what the cost, irrespective of the risk or the pain. That's why the Lord continues the Beatitude by changing to the second person: "Blessed are those who are persecuted... Blessed are you when ... they persecute you Be glad and rejoice, for your reward is great in heaven."

The Beatitude now becomes a direct invitation, a personal blessing, a definite assurance and promise. And Christ later continues: "You are the salt of the earth You are the light of the world" (5: 13-15).

We must persist in responding to the poor, in striving to share the resources of the world, in trying to heal our broken community and environment. This is the way in which we shall inherit the heavenly kingdom and this earth. In fact, this is the way that we shall understand how the kingdom relates to this earth. For by living the Beatitudes, we shall hear Christ's voice: "Come, you who are blessed by my Father. Inherit the kingdom that was prepared for you from the creation of the world." (Mt 25: 34)

Matthew's new Genesis returns to an echo of the creation story, closing with a reminder about the first Genesis when God created the world; "and behold it was good," indeed "very good." *Fr. John*

FOR EVEN THE SON OF MAN DID NOT COME TO BE SERVED, BUT TO SERVE, AND TO GIVE HIS LIFE A RANSOM FOR MANY.
(MARK 10:45)

ДО 160 РІЧНИЦІ З ДНЯ НАРОДЖЕННЯ ОЛЕНИ ПЧІЛКИ

УКРАЇНСЬКИЙ ПРАВОСЛАВНО-РЕЛІГІЙНИЙ СВІТОГЛЯД ОЛЕНИ ПЧІЛКИ В ЇЇ ЖИТТІ І ТВОРАХ

*Отак ваше світло нехай світить
перед людьми, щоб вони бачили
ваші добрі діла, та прославляли
Отця вашого, що на небі.
Св. Матвія.5.16*

Олена Пчілка (літературний псевдонім Косач Ольги Петрівни, 29.06.1849 – 04.10.1930) – мати Лесі Українки, член-кореспондент Академії Наук України, визначна письменниця, громадський діяч, яка писала літературні твори, спогади про М. Старицького, М. Лисенка, збирала й опрацювала етнографічні матеріали і мала певний релігійний світогляд, а саме український православний, який, до речі, зовсім не досліджений. Судячи з праць про неї, вона не лише володіла ним сама, а й передавала своїм дітям, насамперед, тому, що в неї в душі він становив складову частину її українського світогляду.

– Рідна мова, пісня, казка, українські народні обряди і звичаї становили ту родинну атмосферу, серед якої росла і виховувалася Ольга Петрівна Драгоманова. [1]

Саме свій світогляд як духовний скарб своєї душі передавала вона дітям, зокрема Лесі і Михайлу.

– В дітей мені хотілося перелити свою душу і думки, - писала Олена Пчілка, - і з певністю можу сказати, що мені це вдалося. Не знаю, чи стала б Леся й Михайло українськими літераторами, коли б не я? Власне я “наважила” й завше окружала дітей такими обставинами, щоб українська мова була їм найближчою, щоб вони змалку пізнавали її якнайбільше. Життя зі мною та посеред волинського люду сприяло тому. [2]

Михайлу і Лесі вона передавала свій український релігійно-православний світогляд, хоч і не в повній мірі, бо їх земні дороги скінчилися до того, як постала Українська Автокефальна Православна церква в 1917-1921 р.р. Одначе вона вповні передала його своїм дочкам Ользі Косач-Кривинюк, Ізидорі Косач-Борисовій, які знайшли свій

вічний спочинок в Українському Пантелоні біля Свято-Андріївської церкви в Савт Бавнд Бруку. [3]

Слід наголосити, що Олена Пчілка була серед тих людей (М. Старицький, М. Лисенко), які поділяли її український православний світогляд. Вона цікавилась українським стародавнім церковним мистецтвом – іконами, церквами, сприяла наданню українського архітектурного обличчя храму-пам'ятнику св. Георгія на “Козацьких могилах”. В Зв'ягелі, де народилася Леся Українка, її дуже цікавила давня дерев'яна церковиця в часи її проживання там і відвідин

міста.

Ось як про це згадує в своїх спогадах Ольга Косач-Кривинюк.

– 1928 року літом я з матір'ю була в Зв'ягелі. Ми знайшли дім Окружка і в ньому мати моя показала тут кімнату, де народилася Леся. Мій син Михайло Кривинюк, що теж був з нами, зфотографував (з доручення Музею діячів українського мистецтва і науки) той дім з різних боків і декілька зв'ягельських краєвидів. Малярка Віра Волянська (онука Михайла Федоровича Комарова) їздила з нами до Зв'ягеля і намалювала олійними фарбами дім Окружка і тушем стародавню українську дерев'яну церковицю з “опасанням” (ганок навколо церкви), яку добре пам'ятала Леся. Дзвіничка до тої церкви стояла по другий бік вузького яру, і од церкви до неї треба було йти містком, положеним через той яр.

Рисунок церковиці – моя власність, переховувався в мене, а тепер я передала його до бібліотеки Наукового товариства ім. Шевченка у Львові.

Про церковицю ж казали на початку червня 1941 року, що її зруйнували і вже немає і сліду від неї. [4]

Звернемося ще раз до спогадів Ольги Косач-Кривинюк, в яких знайдемо такі думки про православний світогляд самої Лесі Українки і її зацікавлення нашими церковними обрядами і звичаями:

— 06.01.1881 року (подано за старим стилем В.Р.) Леся в Луцьку пішла на річку подивитися, як святять воду, і в неї дуже померзли ноги. Скоро потому і від того, як тоді думали, вона заслабла...[5]

Справді, звідки б у малої дівчинки з'явилося бажання побачити церковний чин освячення води на Водохреща? Відповідь на це запитання слід шукати у вище поданих словах її матері Олени Пчілки " В дітей мені хотілося перелити свою душу і думки..." Ця материнська християнська православна душа дала довгу низку тем Лесі Українці, з-під пера якої постали "Святий Вечір!", "Єврейські мелодії", " В катакомбах" і т.д.

Як ми зазначили вище, Олена Пчілка передавала своїм дітям душу і думки. Чи ж була її душа православна, звернемося до історичних джерел: — ... тоді ж то П.А. Косач познайомився й зо мною в кінці року, а літом 1868 —го й одружився зо мною, у Києві ж таки (22 липня). Вінчались ми в невеликому селі Пирогові, під Києвом, бо близьенько від сього села, в Китаєві, літували тоді Драгоманови...[6]

Слід наголосити, хоч християнський обряд вінчання був тоді загальноприйнятий, однак вже в ті часи розпочиналася доба атеїзму серед інтелігенції в царській Росії, яка в період більшовизму досягла свого епогею.

З творчої спадщини Олени Пчілки, Лесі Українки достеменно відомо, що вони добре були обізнані з "Біблією" — головним твором християнської науки і одночасно з церковними православними обрядами і традиціями.

З доступних нам творів Олени Пчілки, зокрема, оповідань "Рятуйте!", "Збентежена вечеря", читач зробить висновок не лише про те, що вона добре знала наші українські церковні традиції, мала український православний світогляд, а й була охоронцем і захисником віри предків від сект, що напливали наприкінці XIX ст. на нашу землю, опановували українські душі. Особливо це яскраво показано в оповіданні "Рятуйте", яке закликає рятувати православні душі.

— Хороше! Господи, як добре співають!.. Сказано як у раю!.. Так шепочуться поважніші молодичі, стоячи в церкві: вони шепочуть інколи молитви та все позирають на крилас, звідти йде доносний, проймаючий спів. Співають молоденькі дівчата — Ярошенкова Оріся, Біликова Тетяна; ще там їх скільки єсть, та то вже менші, ті ще тільки за старшими потягають; ну а сі перед ведуть, бо вже давно співають, років три. [7]

Оріся Ярошенкова — головна героїня твору не лише мала від Бога голос і прославляла Творця своїми піснеспівами, а глибину

віри нашої — святого українського православ'я.

— " Тобі співаємо, Тобі дякуємо, Господи, і молимося, Боже наш!.." , — виводить голосно та чуло Оріся, а сама нікого й не бачить у церкві, все дивиться кудись прямо. Просто перед нею образ Воскресіння. Господь, уставши з гробу, немов лине в небеса; а небеса ж то які сині та ясні, а світло від Господа так і проймає їх! Клубки з ладану стеляться попід образ, а постать Господа виступає з-за них, немов із-за хмарок небесних!.. [8]

В цих роздумах авторки одночасно показано і красу наших предавніх українських ікон, зокрема тут ідеться про образ Воскресіння Христового, намальований талановитим іконописцем, на якому Спаситель, немов живий, піднімається на фоні білих хмар з ладану до синіх небес. Так змалювала в своєму оповіданні Олена Пчілка ікону Воскресіння Господнього і немає жодних сумнівів, що вона бачила такі образи і чула піснеспіви наших Орісь в українських Божих храмах, простих і неповторних, наповнених предметами сакрального, національного за змістом, мистецтва, яких не можуть замінити не лише сектанські доми, а й храми Риму, Парижу, бо в наших стареньких дерев'яних церквах панує не лише благодать Божа, а й рідна українська душа. [9]

Однак потрапивши під вплив сектантів, які всупереч Слів Господа "Розмножуйтесь і наповняйте землю!" — доказували — "бо шлюб — то гріх. Хіба люди на те живуть, щоб загоджати тілові та розбещувати його, жирувати, як скотина та гріх розплоджувати своїм нащадком. Паскудство, блуд ..." [10]

Потрапивши під вплив подібних думок, Оріся на своєму весіллі з Паньком Сахненком, заподіяла собі смерть через самоповішення в батьківській хаті. Авторка наприкінці оповідання не випадково наводить слова матері Орісі — це слова самої Олени Пчілки:

Ой, рятуйте, люди добрі!.. Рятуйте! Моя дитина повісилась!!! [11]

Письменниця в своєму оповіданні закликала рятувати нашу українську православну молодь

(Закінчення на ст. 14)

(Закінчення із ст. 13)

з її прадідівською вірою – святим українським православ'ям від чужих бездуховних впливів, які не лише забирають українську віру і душу, а й саме життя, тобто вбивають не лише духовно, а й фізично.

Український православно-релігійний світогляд Олени Пчілки та її глибокі знання наших релігійних обрядів і звичаїв простежуємо в оповіданні "Збентежена вечерея" (Різдвяна пригода), і хоч вона написана була напередодні першої революції 1905-1907 рр. в білій Московській імперії зла під народницьким впливом, однак авторка дуже тонко передала наш прадавній звичай приносити кутю на Святвечір похресниками своїм хрещеним батькам. Письменниця цей різдвяний звичай дуже гарно змалювала в названому оповіданні устами своїх героїв і була прихильником і захисником їх. [12]

Окрім того, ми повинні пам'ятати, що твори Олени Пчілки видані 1971 року в добу "реального соціалізму" і войовничого атеїзму не можна вважати за оригінальні, без будь-яких сумнівів, над ними добре попрацювала червона цензура.

Українська православна душа Олени Пчілки відчутна і в її поетичній творчості доступній нам, зокрема, в збірці "Думки-мережанки".

В поемі "Козачка Олена" знаходимо підтвердження наших думок словами авторки:

Чутно пісню весільную,

Музика гуде –

Милий, з іншою звінчаний,

Од шлюбу іде.

Саме звінчаний в церкві іде від шлюбу, звінчаний за нашим українським православним обрядом, тут же народний звичай благословення на дорогу:

Хай Господь тебе провадить

У тую дорогу,

Нехай доля над ворогом

Судить перемогу! [13]

Глибоку українську православну душу із значенням наших звичаїв і традицій бачимо і в інших поетичних творах Олени Пчілки: "Пророк", "Посмертна шана" і особливо "Волинські спогади".

Старезний твій замок, дідизни останок,

Навік в моїй думці зостався.

І повідь весняна, широка, - і давня

Та церковиця, в котрій прощався

Мій дух із тобою!.. [14]

Слова з цього вірша: "... і давня та церковиця, в котрій прощався Мій дух із тобою!.." промовисто підкреслюють назву нашої теми, що саме в давній церковиці, а під тими словами маємо розуміти і давнє святе українське православ'я, яке пізніше було майже затоптане хвилями чужого, незрозумілого українській душі, московського великоімперського церковного імперіалізму.

Дух Олени Пчілки прощався з Луцьком не у волинських замках, костелах, синагогах, молитовних домах сектантів, тільки у давнім храмі, в якому, як і в усіх давніх церквах Волині і Полісся, панувала благодать Божа і національні ознаки українськості. [15]

Українська православна душа живе і в інших прозових, поетичних творах письменниці – свідчення її українського православно-релігійного світогляду, який є складовою частиною глибини рідної віри, нашої духовності і духу.

Олена Пчілка не стояла осторонь не лише від подій Української революції 1917-1921 рр., а й подій першого відродження Української Православної церкви 1917 – 1939 рр. Серед учасників Всеукраїнського церковного собору в Києві 14-30 жовтня 1921 року (подано за новим стилем) було багато друзів, близьких і знайомих письменниці: відомий історик Олександр Лотоцький, Нестор Шараївський, Олександр Ярещенко, Юрій Жевченко, Юрій Тесленко, Микола Борецький, Григорій Стороженко, Юрій Міхновський і інші. [16]

Тема християнського, українського православно-релігійного світогляду Олени Пчілки, її дочки Лесі Українки у житті і творчості, на превеликий жаль, залишається великою "білою плямою" в лесезнавчій, українській історичній науці і, на думку автора цих рядків, її заповнять дослідження науковців з щирими християнськими душами, національним православно-релігійним світоглядом.

Використані джерела:

Одарченко П. Мати Лесі Українки // Косач-Кривинюк О. Леся Українка. Хронологія життя і творчості. – Нью-Йорк, 1970. – С. 888.

Огоновський О. Історія літератури руської. – Львів, 1909. – Ч. III, відділ 2. – С. 1127.

Рожко В. Український Єрусалим в Америці // Волинь (Луцьк). – 1993. – 25 грудня.

Косач-Кривинюк О. Леся Українка. Хронологія життя і творчості. – Нью-Йорк, 1970. – С. 25.

Спогади про Леся Українку. – Київ, 1971. – С. 48.

Там само, с. 79

Пчілка Олена. Твори. – Київ, 1971. – С. 137.

Там само.

Рожко В. Найголовніші ознаки українськості Божих храмів на Полосі // Патріархат (Нью-Йорк). – 2000. – Ч. 2. – С. 17-20.

Пчілка Олена. Цитована праця, с.144.

Там само, с. 152.

Там само, с. 194 – 208.

Там само, с. 369 – 373.

Там само, с. 365.

Рожко В. Найголовніші ознаки українськості Божих храмів на Поліссі // Відомості (Лондон). – 1998. – Ч. 4. – С. 41-45.

Власовський І. Нарис історії Української Православної церкви. – Нью-Йорк; Бавнд Брук, 1961. – Т. IV. Ч. 1. – С. 106-157.

ДЕЯКІ АСПЕКТИ РЕЛІГІЙНОГО ВИХОВАННЯ ПІДЛІТКІВ У СІМ'І

Релігійно-моральне виховання, як наголошують видатні вітчизняні вчені є складовою частиною української системи виховання, позаяк відповідає ментальності та духовності українців. Тому ця проблема потребує глибоких наукових досліджень, які б дали змогу використовувати в сучасному навчально-виховному процесі шкіл, інших навчальних закладів, у батьківській практиці виховання дітей в сім'ї важливі виховні моменти, які містять у собі релігійно-моральне виховання.

З метою виявлення ролі й місця релігії у власному житті та сімейному вихованні було опитано 328 батьків дітей підліткового віку. Середній вік батьків – 43 роки. Респонденти представляли центральний, східний і західний регіони України.

Відповіді на запитання "Яку релігію ви сповідуєте?" розподілилися таким чином: Православ'я – 78%, греко-католицизм – 11%, протестантизм – 6%, іудаїзм – 2%, 3% є атеїстами.

Як бачимо, більшість батьків виявили свою приналежність до Православ'я. Це цілком закономірно. За докладнішого аналізу анкет також було з'ясовано, що греко-католиками є здебільшого представники західного регіону України. Це також зрозуміло.

9% опитаних щотижня разом із дітьми відвідують релігійні зібрання (це стосується, передусім, прихильників протестантизму, дещо меншою мірою – греко-католиків). 68% батьків відвідують храм (зокрема із дітьми) тільки на великі свята чи взагалі раз-двічі на рік. Це дає змогу зробити припущення, що більшість батьків, які взяли участь в опитуванні, як більшість жителів України, виявляють своє ставлення до релігії на рівні буденної свідомості, віддаючи перевагу обрядовому аспектові у відносинах із Церквою, ніж становленню власної духовності. 89% опитаних, залежно від життєвих обставин, звертаються до священника (для Сповіді, Причастя та інших релігійних обрядів).

Щодо проінформованості батьків відносно Біблії, зауважимо, що більшість (83%) має Біблію вдома, утім, регулярно читають її лише 12% респондентів, час від часу – 32%; узагалі не цікавляться текстами Святого Письма – 41% опитуваних.

Водночас, опитування дітей підліткового віку (близько 200 підлітків 10-13 років) з метою виявлення їх зацікавленості біблійними текстами, показало такі результати: читають лише за вимогою шкільної програми – 26%; читають регулярно – 35%.

Це свідчить про те, що діти підліткового віку краще проінформовані щодо текстів Біблії, ніж їхні батьки. Пояснюється це в основному тим, що якщо порівняно нещодавно школа активно займалась атеїстичним вихованням учнів, то нині навпаки: у курсі зарубіжної літератури вивчаються євангельські притчі, на уроках історії

підлітки ознайомлюються з історією християнства. Щодо шкіл західного регіону, то ще з 1992 року у Львівській, Тернопільській, Івано-Франківській областях було введено експериментальний, а згодом як навчальний предмет "Християнська етика", який за своїм змістом і спрямуванням не є власне теологічним, але покликаний формувати в учнів загальнолюдські моральні цінності. У деяких школах введено факультативний курс "Історія релігії".

Фактично викладання "Християнської етики" стало напівлегальним, оскільки введення такого предмета суперечить чинному законодавству. У більшості шкіл західного регіону цей предмет викладають лише ті педагоги, які закінчили курси при архікатедральному соборі Святого Юра (УГКЦ), хоча у регіоні проживають і православні, і католики. Утім, відповіді дітей на запитання анкети "Чи приймаєш ти ідеї християнства?" (80% - так; 2% - ні; 18% - не визначився) свідчать про загальне, а не конфесійне сприйняття ідей християнства.

Отже, прийняття вчення Христа є стимулом для роздумів юної особистості про своє ставлення до себе, до інших і до проблем життя в цілому.

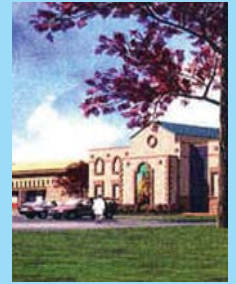
У процесі дослідження важливо було з'ясувати думку батьків дітей підліткового віку щодо того, хто повинен займатися релігійно-моральним вихованням учнів: сім'я, школа чи Церква. 67% батьків вважають, що цим повинна займатися сім'я, близько 20% батьків схиляються до думки, що вихованням дітей у дусі християнської моралі має займатися школа, хоча і не заперечують роль сім'ї. 10% респондентів віддають прерогативу в цій справі Церкві. Лише 3% батьків виступили проти релігійного виховання взагалі.

Результати опитувань підкріплюють тезу про те, що важлива роль у релігійно-моральному вихованні дітей має належати сім'ї, поза як саме вона виховує дитину всім укладом життя, своєю духовно-моральною атмосферою, багатством і теплотою стосунків, завдяки яким дитина успадковує й активно трансформує певні ціннісні настанови, стереотипи мислення, способи поведінки, ставлення до оточуючих і самої себе. Родина, яку ще Апостоли вважали осередком духовної просвіти, має бути "домашньою церквою" у вихованні дитини. У Декларації Генеральної Асамблеї ООН від 25 листопада 1981 року також ідеться про те, що релігійне виховання дітей повинні здійснювати батьки в "рамках родини" відповідно до своїх релігійних переконань.

Отже, важливою проблемою на сьогодні постало методичне забезпечення батьків, педагогів навчально-виховних закладів необхідною методичною літературою релігійно-морального змісту, яка б надавала можливість застосовувати у практиці сімейного і шкільного виховання все краще, що можна взяти з релігійно-духовної спадщини українського народу.

(За матеріалами видання "Світло Православ'я")

Ukrainian Museum of New Jersey In memory of Patriarch Mstyslav I History and Education Complex of the UOC of USA

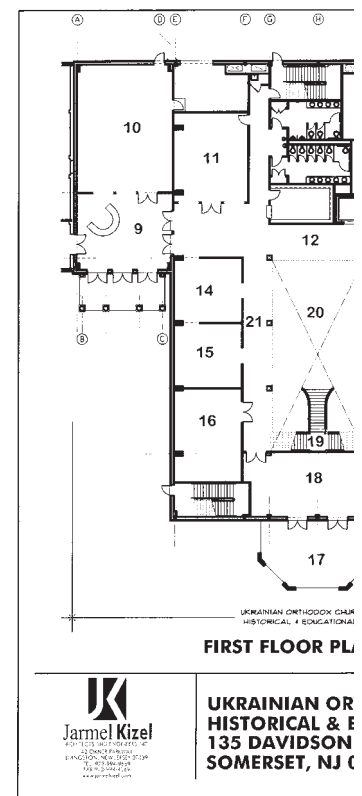
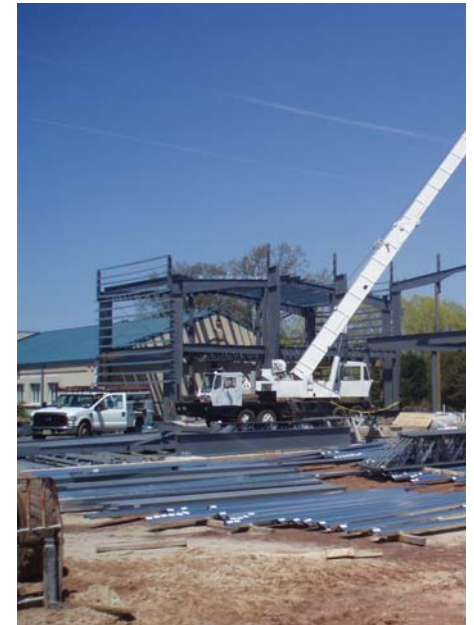
Steel Structure Going Up!

On Monday, April 20, 2009 the first beams of steel were erected on the poured concrete footings of the new Museum buildings. The steel structure will be enclosed with prefabricated panels of corrugated steel, insulation and finishing, which are stucco ready on the exterior and drywall ready on the interior. The building committee opted for the panels to save on labor costs.

The new state of the art Museum structure is a 30,000 sq. ft., two story building attached to existing Consistory/Library structure. The first floor plan includes a 2,650 sq ft grand gallery, five 400 sq. ft. galleries, a 550 sq. ft. theatre and media center, an 845 sq. ft. conference and meeting room, as well as office space and a 1525 sq. ft. exhibit preparation area.

The grand staircase leads to the second floor with its 12 additional galleries totaling 4350 sq. ft. and an additional 1400 sq. ft. environmentally controlled exhibit and storage area surrounding an open center space which overlooks the grand gallery. There is also an 1100 sq. ft. conference/presentation room on this floor, as well as an 1850 sq. ft. museum storage facility.

The plans also incorporate a new space for the St. Andrew Church Goods and Bookstore and Museum Shop. The existing bookstore space will be converted into a reading and media room for patrons of the St. Sophia Library.

MANY MORE FUNDING OPPORTUNITIES EXIST!

To become a contributing benefactor, founder or patron of the Museum, or to sponsor a gallery, please contact Dr. Steven Sivulich at (412) 389-1723 to discuss investment opportunities. Your contributions are needed.

*The numbers on the plan represent naming opportunities. Already funded are:
#14 & 15: United Ukrainian Orthodox Sisterhood
#16: Bazylevsky Family Memorial Theatre and Media Center
#18: St. Mary Protectress/Pokrova Sisterhood of St. Mary
#19: Conference and Presentation Room
#20: Patriarch Mstyslav I Memorial
#22: Konstantyn Moshchenko Memorial
#23: Maria Moshchenko Memorial*

Український музей Нью Джерзі в пам'ять патріарха Мстислава І Історичний та освітній комплекс УПЦ в США

Спорудження металевої споруди музею!

В понеділок, 20 квітня 2009 року Божого, перші металеві колони були зведені та вкладені на влаштованому бетонному фундаменті нового музею. Металева споруда буде оброблена металевими панелями та іншими будівельними матеріалами, включно із обробленим зовнішніми стінами та підготовленими для внутрішнього обладнання. Будівельний комітет вибрав ці металеві панелі для забезпечення заощкоджень з витратами за працю.

Новий вишуканий будинок музею є 30,000 квадратних фт. є двохповерховою спорудою, котра буде прилучена до вже існуючого будинку Консисторії та бібліотеки. Перший поверх розрахований на п'ять 400 кв. фт. галерей, 2,650 кв. фт. головна галерея, 550 кв.

фт. театр та аудіо і медіа центр, 845 кв. фт. конференційний зал та кімнати для засідань, а також бізнес офіс та 1525 кв. фт. кімната приготування експонатів.

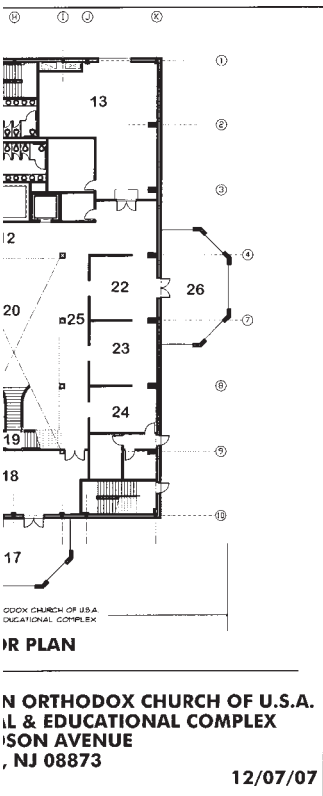
Головні сходи будинку дадуть можливість відвідувачам відвідати додаткових 12 галерей, розміром 4350 кв. фт., спеціально екологічно пристосована кімната для зберігання архіву та рідкісних книжок розміром 1400 кв. фт. та панорамний огляд головної галереї. Окрім того там буде розташований додатковий конференційний зал площею 1850 кв. фт. та 1850 кв. фт. місця для зберігання речей музею.

В план будинку входить також нове приміщення для церковної крамниці св. Андрія при Консисторії та крамниця музею. Існуюче місцезнаходження крамниці буде перетворене на місце читання та оброблення бібліотечних матеріалів для користувачів бібліотеки Свято-Софіївської Богословської Української Православної Семінарії.

Існує багато інших проектів музею для фінансування.

Щоб стати доброчинцем, засновником
чи опікуном, або спонсором галереї,
звертайтесь до
др. Степана Сивулича,
телефонуючи на (412) 389-1723
для обговорення фінансових можливостей.

present naming opportunities for each Gallery.
Already funded are:
ian Orthodox Sisterhoods Famine Exhibit
ial Theatre and Maksymjuk Family Media Center
rova Sisterhood of South Bound Brook Memorial
nce and Presentation Room
arch Mstyslav Grand Gallery
Moshchenko Memorial Exhibit Gallery
shchenko Memorial Exhibit Gallery

СТІПЕНДИСТИ ОУПС

Colleen Scannell
Patrick Scannell
Meghan Scannell

Dear Mrs. Nadia Mirchuk and the board of the United Ukrainian Orthodox Sisterhoods of the United States,

Thank you very much for awarding me a scholarship from your organization. It is very generous of you to consider college students and I am grateful for your honor. I am currently in school for occupational therapy and would like to work with those with mental illness, or in pediatric clinic. Thank you again and have a Blessed Pascha season.

Sincerely, Colleen Scannell

Dear Members of the United Ukrainian Orthodox Sisterhoods of the USA,

I would like to express my most sincere gratitude for being the recipient of a scholarship from the UUOS of the USA.

I have always dreamed of attending a great school with Christian values, and Mount Union College was exactly the college for which I had been looking. However, Mount Union College, as all colleges today, is extremely expensive to attend. I am grateful for being selected as a recipient of this scholarship, which has helped to alleviate some of the financial burdens my four years at Mount Union College will bring.

Once again, I would like to thank the United Ukrainian Orthodox Sisterhoods of the USA for awarding me with this generous scholarship.

Sincerely, Emily Kominko

Dear Mrs. Mirchuk,

I would like to thank the United Ukrainian Orthodox Sisterhood of the USA for your scholarship award. It is much appreciated. I have enclosed a few words concerning my future goals and aspirations. Again, thanks so much for assisting me in my studies.

Sincerely, Michael Nemeth

Dear Nadia Mirchuk and UUOS,

Thank you very much for honoring me with a 2008/2009-scholarship award. The cost of college is definitely a burden, so any help I get along the way is greatly appreciated. I plan on graduating later this year with a degree in history, and a minor in Slavic Studies. I

am currently looking for a job, and I have applied for a position with the FBI and would somehow like to work for the government if possible. Though these economically difficult times, your generosity is especially admirable, and from the bottom of my heart, I thank you. God Bless!

Sincerely, Damian B. Kristof

Dear Ms. Mirchuk,

Thank you so much for awarding me a scholarship for my studies.

I am very appreciative of it because the money will be used towards my textbooks for this semester.

Sincerely,
Valentina Geba

СТИПЕНДИСТИ ОУПС

Dear Ms. Mirchuk and Members of the UUOS,

I would like to thank you for the scholarship that you have given me for 2008-2009 school year. I am honored to have been considered for this recognition and appreciate that you are helping me further my education during these hard economic times.

I am currently a sophomore at The College of New Jersey in Ewing, NJ and majoring in Accounting and minoring in English. The Accountancy program at TCNJ is very rigorous and requires a lot of outside business shadowing and internship experience. When I graduate in 2011, I will attain my CPA and hopefully find employment somewhere in this area.

I feel blessed to have a wonderful home parish at St. Vladimir's in Philadelphia, Pa, where during my breaks I am able to attend liturgical services and continue working with the Religious Education department by teaching as needed. I have found that I miss many of the young students while I am at college and can't wait to catch up with them!

Once again, I thank you for this award and for all of the good things you do for our Ukrainian Orthodox churches

Most sincerely, Lauren O'Byrne

Дорога пані Надія,

Дуже дякуємо вам і сестрицтву за поміч для школи. I am taking criminal justice and this will help to buy books. I have made Dean's List for my first and second semester. I have the support of St. Mary's Sisterhood behind me. I love working for the bakesales once a month. Thank you so much for the support.

Alexandra Trieste, St. Mary's UOC,
Rochester, NY

Голові Об'єднання Сестрицтва Української Православної Церкви в США, пані Надії Мірчук

Щиро і сердечно дякую Вам за стипендію (scholarship). Бажаю Вам щастя, міцного здоров'я, радості, Божої помочі і нехай Господь Бог дарує Вам багато, багато років життя.

З повагою,
Юрій Креховецький, Студент SUNY Plattsburgh

Дороге Об'єднання Сестриць,

Сердечно Вам дякую за щедрий дар мені на стипендію. Я змогла купити книжки, які мені потрібно для навчання.

Знову прийміть мою щирю подяку!

Із пошаною,
Меланія Мостровська
Rutgers University

Dear Pani Nadia,

I want to thank you and the United Ukrainian Orthodox Sisterhoods of the United States for awarding me a scholarship.

As I had mentioned in my scholarship application, I was accepted to Temple University's Undergraduate Psychology Program. However, I am undecided as to where I would like to complete my Bachelor's Degree. It is either going to be completed at Temple University, or Penn State University.

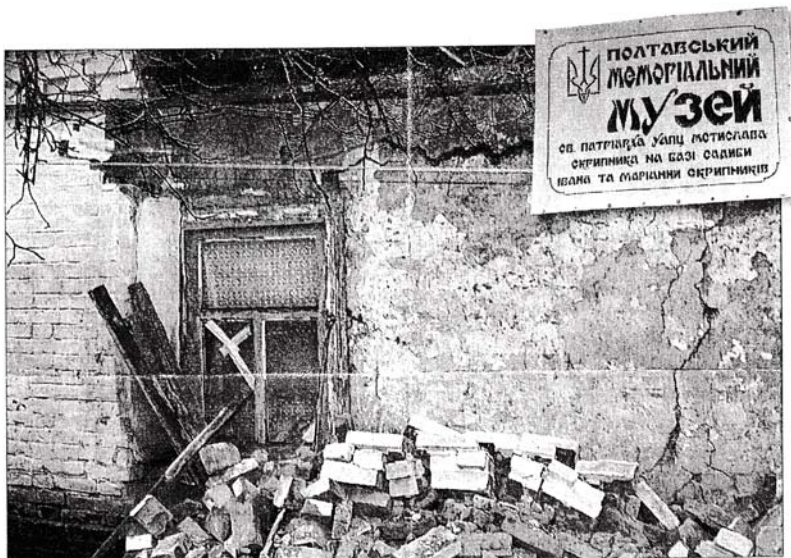
I recently started a new job as well. I am a Residential Program Worker (RPW) for a company called Lynch Homes. The state-funded company provides housing throughout Montgomery County, PA, for the mentally retarded. As an RPW, I stay at a house a few days a week and provide personal care to 3 mentally retarded residents. This is my third week into it, and so far, I really enjoy it!

Thank you again! Nicole M. Panasiuk

Духовний центр чи камінь спотикання?

Багато років поспіль Параскева Микитівна Квецко оббиває пороги різних чиновників, аби допомогли відбудувати меморіальний будинок, в якому народився і виріс перший Патріарх України Мстислав. Ще в радянські часи цю історичну будівлю хотіли знищити, та потім усе-таки залишили. У будинок заселили тимчасових мешканців, і про петлюрівський рід та Патріарха, здавалося, забули. "Тимчасові", так і не дочекавшись нового помешкання, розійшлися: хто на той світ, хто самостійно придбав квартиру. Залишилася жити в музеї тільки одна сім'я — Суркових... Влада щороку традиційно обіцяє посприяти у створенні повноцінного духовного центру на основі меморіальної садиби. Проте "віз і нині там". І чи надовго?..

Хорунжий, політичний вигнанець і патріарх

Народився Патріарх Мстислав (у миру Степан Скрипник) 111 років тому, 10 квітня 1898 року, в родині козака Полтавського козацького полку Івана Скрипника та Маріанни Петлюри (рідної сестри Голови Директорії Української Народної Республіки, Головного отамана військ УНР Симона Петлюри). У дитинстві Степан, вочевидь, не мріяв про духовний сан. Дотримуючись традицій свого козацького роду, він обрав військову кар'єру. Відтак після навчання у Першій Полтавській класичній гімназії (нині — середня школа № 3 на вул. Куйбишева) він вступив до Козачої старшинської школи в Оренбурзі. Згодом служив хорунжим та ад'ютантом у війську УНР під проводом дядька, Симона Петлюри. Дістав поранення і пережив польський табір для військовополонених у Каліші.

Після звільнення з полону залишився в Польщі, де закінчив Варшавський інститут політичних наук. У 1930 році Степана Скрипника обрали депутатом Польського сейму від Волині й Полісся (ця частина України до 1939 року була під владою Польщі). У сеймі він палко відстоював інтереси православного населення. Напередодні Другої світової війни трагічно загинула дружина Степана Скрипника. Лише глибока віра і побожне виховання допомогли

пережити цю втрату. Наш земляк вирішує повністю віддатися служінню Богу та своєму народові. У квітні-травні 1942 р. Степан Скрипник прийняв чернечий постриг з ім'ям Мстислав у священний сан. А 14 травня 1942 року таємно від фашистів архимандрита Мстислава було висвячено в єпископа Переяславського. З того часу розпочалася його бурхлива церковна діяльність. Але своєю активністю він викликав незадоволення окупантів, і вони заборонили єпископу Мстиславу будь-які виїзди. Проте він зігнував ці накази і взяв участь в об'єднуючому соборі в Почаївській Лаврі, який з'єднав дві частини Української церкви в одну Українську Автокефальну православну церкву. За непослух єпископ Мстислав потрапив до "камери смертників". Тільки Божа милість врятувала майбутнього Патріарха від розстрілу.

Українське церковне життя, долею історичних обставин, перемістилося на чужину, в країни Європи та Америки. Після війни адміністрація УАПЦ доручила єпископу Мстиславу опіку над вірними в Англії, Австралії, Бельгії, Німеччині та Франції. У 1947 році архієпископ Мстислав очолив Українську Православну Церкву в Канаді, а з 1949 року — у Сполучених Штатах. Усі свої сили ієрарх покладав на те, щоб об'єднати православних українців діаспори. І лише 1991 року в нашій країні розпочалося відродження Автокефальної православної церкви. 6 червня 1990 року на історичному Соборі, що відбувся в

Києві, митрополита Мстислава було одностайно обрано першим Патріархом Української Автокефальної православної церкви.

У перші роки незалежності Святійший Патріарх двічі відвідав рідне місто. Через десятиліття розлуки Полтава зустріла вірного сина у травні 1991 року та грудні 1992-го. У перший приїзд владика завітав у родинний будинок, побував там, де була церква, в якій його хрестили, відвідав місце зруйнованого цвинтаря, де упокоїлися його батьки. Із усіх цінностей його життя Полтава зберегла лише батьківський будинок. Та чи збереже вона цю історичну цінність для майбутніх поколінь?...

Два замаху за півтора року

Двохсотрічний будинок розташований у центрі міста — на вулиці Карла Лібкнехта. У двох великих кімнатах Параскева Микитівна Квецко відтворила інтер'єр родини Скрипників: поставила їхню лаву, скриню; на полиці повернувся старовинний посуд, а на покуть під рушником — ікона. На стінах кімнат — стенди з фотокартками та матеріалами про сім'ю патріарха. А кілька років тому приміщення нагадувало руїну. Бабуся підливала фундамент, ремонтувала підлогу, вікна, білила стіни і замазувала тріщини. Параскева Микитівна не нарікала — молилася і повторювала сама собі: "Не вмру, поки не добудую!"

Найбільше вболівала вона за сім'ю Суркових, яка проживала в музеї. Багато років поспіль бабуся просила чиновників відселити цю родину. Та "переселення" далі обіцянок так і не зрушилося. Між іншим, фінансову підтримку теж ніхто не пропонував. Музей "воскресав" лише завдяки невеликим спонсорським внескам і титанічній роботі бабусі Параскеви. Нині у планах Параскеви Микитівни — побудувати капличку біля історичної садиби. Там відправляли б щоденні служби, проводили уроки духовності для школярів.

Упродовж останніх двох років музей пережив аж два "замаху". Торік, у День святого Валентина, завалилися відразу дві стіни — цегла, якою зовні обкладений будинок, висипалася на подвір'я, оголивши глиняні стіни. Вона дивом обсипалася назовні, а не всередину будинку. Інакше руїни могли поховати не лише меморіальну споруду, а й молодшого сина Ірини Суркової Сергія, який на момент руйнації був удома.

Одна з глиняних стін дала тріщину, і дах практично завис у повітрі. На порятунок історичного будинку викликали МНСників, ЖЕДівців, представників влади та громадськості. Навіть бували рятівники здивувалися, як не завалилося все приміщення. Діяти потрібно було миттєво, та прибулі не поспішали. Лише втручання голів міста й області "придало їм швидкості". ЖЕДівці таки привезли цеглу і почали роботу.

Будівництво "задля галочки" закінчилося в один день, і в музеї вирости нові

стіни — просто із землі і без фундаменту!

А в липні цього року музей мало не знищив "червоний півень". Горепаліями виявилися наркомани, які залишили недопалок поблизу меморіальної садиби. Музей врятували люди — вчасно виявили небезпеку і ліквідували її. А одного з порушників спіймали та передали міліціонерам, які приїхали на виклик. Проте вже ввечері наркоман особисто пояснював, що оскільки збитків постраждалим не завдано, у відділку його відпустили...

Долею написано—жити тут

Ірина Суркова з дітьми і нині проживає в музеї. Підросли її діти, прийшло кохання. Поряд із нею — добрий, порядний чоловік: Ірині — підтримка і хлопцям — як батько. Старший Роман, відслужив у армії, навчається і працює одночасно, молодший, Сергійко, — мамина радість. Після п'яти операцій, маючи цукровий діабет, хлоп'я ганяє у футбол, бере участь у міських спортивних змаганнях, а ще добре навчається й допомагає мамі вдома. Сім'я не нарікає на труднощі, більше того, Ірина вважає, що ця домівка дана їм долею.

"Було це ще до війни, пригадує господиня, — мій дід отримав квартиру в цьому будинку. Звісно, на той час ніхто навіть не здогадувався, що це — історична

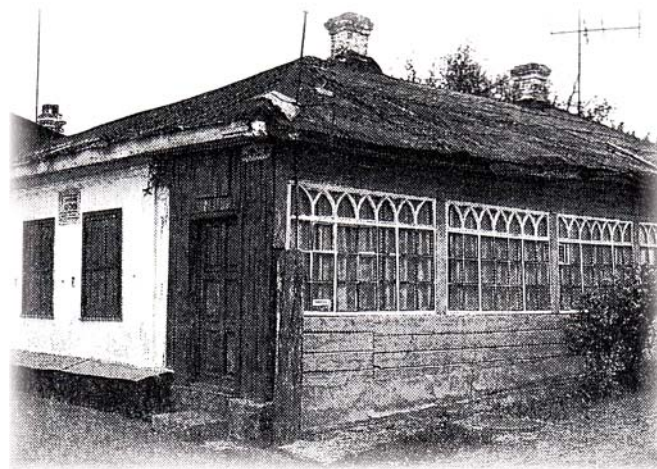
садиба. Заселили сюди людей, та й усе. А дід був депутатом, і згодом йому запропонували пристойне житло. Бабуся зраділа: як-не-як, двоє діток, а дім — велика “комуналка”. Почала пакувати речі. А одного вечора прийшов дід додому та й каже дружині: мовляв, не гнівайся, та я відмовився від нової квартири. У черзі на житло була вдова з двома дітьми, їй і поступився. Дах над головою є, обоє при здоров’ї — виростимо своїх дітей, а в неї опори немає, підсумував чоловік”.

Потім почалася війна. Дідусь воював на фронті, бабуся залишилася з дітьми в окупованій Полтаві. Німці нищили усе довкола, знущалися з жителів міста. Бабуся, аби якось врятуватися, намастила дітей якоюсь мазюкою, закутала в ковдри, а на вхідних дверях великими літерами написала слово “тиф”. Сподівалася, що фашисти злякаються хвороби їх не чіпатимуть. Та не так сталося, як гадалося. Один із німців рвучко вибив двері, ввійшов до приміщення і, піднявши ковдри, щось жбурнув переляканим дітям, а бабусі сказав: “Сотри, иначе сожгут”. І швидко вийшов. Бабуся думала, що він кинув бомбу, та коли підняла ковдру, побачила... хлібину. Так були врятовані не лише родина Суркових, а й будинок першого патріарха України Мстислава.

Минали роки, змінювалися мешканці будинку-музею, лише одна сім’я покоління за поколінням залишалась його оберегом. Вона надихала дім життям, доглядала за ним і берегла як цінність для майбутніх поколінь.

Світло в кінці тунелю

У Біблії сказано: просіть — і буде вам дано, шукайте — і знайдете, стукайте — і відчинять вам! Параскева Микитівна та родина Суркових не втрачали надії, що музей таки відродиться. Світло у кінці тунелю

запалив міський голова Андрій Матковський. Він допоміг Параскеві Квецко переформити музей в історичний культурно-духовний центр на основі меморіального будинку. За словами пані Параскеви, міська влада вирішує питання про те, щоб направити запит до Києва на одержання коштів для реконструкції будівлі. Дві жінки багато років поспіль молилися, трудилися і сподівалися, що у духовній столиці України — Полтаві — знайдеться місце для Патріарха Мстислава. Хоча, головне — щоб це місце було і в серцях самих полтавців...

P.S. Начальник комплексної будівельної майстерні Державного підприємства “НДІпроектреконструкція” В.М. Мізін неодноразово допомагав Параскеві Микитівні у відновленні музею. Тепер Валерій Митрофанович пообіцяв допомогти зробити проект меморіального будинку і, як тільки з’явиться можливість (надійде державне фінансування. — Авт.), збудувати музей наново із сучасних будівельних матеріалів. Щоб пам’ять збереглася — на віки.

Нам пишуть...

Дорога пані Надія та сестриці!
Дуже дякую Вам за лист та журнал “Віра”.
Стільки радощів та духовної наснаги завжди буває зі мною, коли приходять від Вас журнал “Віра”.
З любов’ю читаю рубрику “Нам пишуть”, а також “Гетьман Мазепа —покровитель Православної Церкви” і другі контексти. Кожна тема мені дуже дорога, це духовний скарб після тяжкої праці на залізниці. Дуже вдячна наша родина, що Ви у нас є. Теж вдячний Вам за лист, який я отримав раніше. Пані Параскева Квецко натхненно наглядає за історичною садибою, в якій народився і виріс перший Патріарх України — Мстислав.
Висилаю Вам статтю “Духовний центр чи камінь спотикання?”, яка була видана в газеті “Полтавський вісник” за 8 листопада 2008 року.

Висилаю фото нашої родини. 25 січня 2009 року у Полтаві був владика Ігор Ісіченко. Натхненно, радісно, тепло пройшла зустріч з парафіянами у хрестильні Юрія Переможця. Також Владика Ігор відповів на запитання парафіян.

Діти вчаться, дочка Антоніна закінчує V курс магістратури на еколога, а паралельно вона вчиться на фінансиста. А син Герман закінчує 11-й клас.

Ми бажаємо Вам здоров’я, щастя, радості і хай Бог Вам допомагає і оберігає.

З повагою родина Хорунжих

Наша Паніматка

За 50 років існування нашої парафії було декілька священників і паніматок. Але якщо ми говорили, "наша паніматка", то мали на увазі паніматку Леся Селепину.

Час, коли у нас був отець Артемій Селепина, був часом розквіту нашої парафії.

Новозбудована церква, придбаний будинок для священника і диригента, турботи придбання ікон та устаткування для церкви. Це були приємні турботи і кожне придбання давало нам радість. Чисельне енергійне сестрицтво улаштувало кухню, готувало обіди, варило вареники на продаж.

Як під час готування обіду чогось забракло, чулися вільно піти до хати паніматки Лесі і якось завжди отримували потрібне.

При церкві існувала суботня школа. У скрутний час один вчитель вчив всі класи, пізніше мали три вчителі. Отець Артемій вчив релігію, а диригент спів, вчили писання писанок, вишивання, танці. Під час Свят були виступи дітей. Часто у суботу приходила паніматка Леся і приносила смачне печиво для дітей.

Паніматка Леся та її сестра Іра були добрі господині і вміли добре готувати. Одного дня мій молодший син Орест запитав мене, чи тато може бути священником. Здивована таким запитанням відповіла: "Так, але чому ти питаєш?" Орест відповів: "Тоді ти була б пані матка і пекла б такі смачні тісточки".

Паніматка Леся любила дітей і часто запрошувала до хати і частувала їх. Паніматка турбувалась за дітей, відвідувала парафіян і допомагала, як була потреба. Як побачила, що діти хворі і немає термометра, щоби зміряти температуру, то поїхала і купила.

Паніматка Леся приймала активну участь у житті Української громади, була заступником Голови Об'єднання Українських Православних Сестрицтв у США, технічним редактором Енциклопедії для молоді "Україна" в українській мові, а після смерті пані Людмили Івченко виконувала обов'язки Голови ОУПС. Пізніше на З'їзді була вибрана головою на три роки.

Під час відкриття пам'ятника Шевченкові у Вашингтоні був дуже гарячий і сонячний день. З'їхалось багато людей винайманими автобусами. Люди скупчилися біля пам'ятника і очікували президента Айзенгавера. Пекло сонце і ніде не можна було дістати води. Але не для нашої паніматки! Вона знайшла таксі, поїхала кудись і

привезла соду для тітей. Діти раділи, тільки Орест відмовився, сказавши, що він не може пити соду, бо бульбашки б'ють йому у ніс. А паніматка відповіла: "Орест, та ж я найбільше із-за тебе маленького їхала по воду".

Сестрицтво в парафії дружньо працювало і прикрасило церкву вишитими рушниками, придбало собі одинакові літні вишиті сукні, а потім і чорні вечірні сукні із білими рукавами вишитими переважно чорними нитками.

Об'єднання УПС мало імпрезу і тут була нагода сестрицям показати свої сукні. Ідучи до Бавнд Бруку ми взяли їх із собою, щоби на вечір їх переодягнути. Приїхали до Бавнд Бруку. Паніматка вже була одягнена і присутні там пані подивлялися сукню, а паніматка розповідала, що сестриці із її парафії всі пошили собі такі сукні.

Ми вирішили не одягати наші сукні, щоб сукня паніматки залишилась оригінальною, єдиною, не стала такою як багато жінок мають.

Ми любили і шанували нашу паніматку, вона була прикладом для нас і шкода нам було прощатися із нею, коли о. Артемія призначили до Бавнд Бруку.

Ми з радістю їхали до Бавнд Бруку, бо то давало нагоду побачитись із паніматкою, о. Артемієм і пані Ірою. В їх домі радо і гостинно приймали бувших парафіян, а від пані Іри, відразу тільки в хату, була кава, чи за словами пані Іри — "кавуся". Не одна я згадую "кавусю".

При зустрічі із парафіянами паніматка завжди питала за дітей, а з часом і за внуків. Нам хотілося показати внукам паніматку, а їй наших внуків. Ще перед зустріччю розповідала внукам про нашу паніматку і обіцяла як будемо у Бавнд Бруці, то побачать паніматку. Одного дня поїхали у Бавнд Брук і взяли із собою 3-ох річну внучку Лору. Вона не бачила ще пані матку, але чула розповіді про неї, про її доброту і любов до дітей. Ходимо по цвинтарі, а Лорі не терпиться і вона все хоче знати коли ж вона побачить паніматку. Аж раптово питає: " Може це є паніматка?" і показує рукою на високого чоловіка, що йшов навпроти нас і посміхався до неї. Побачивши привітливості чоловіка Лора відразу подумала, що то має бути паніматка, бо такою вже уявляла її із моїх розповідей.

Це мої спогади про нашу паніматку Леся, про ті гарні часи, і якщо щось важливіше не згадала, то сподіваюсь, що хтось допише те із нагоди її 100 ліття.

*Report of the United Ukrainian
Orthodox Sisterhoods at the
Metropolitan Council Meeting
January 30-31, 2009*

*Your Beatitude Metropolitan Constantine,
Your Eminence Archbishop Antony,
Your Grace Bishop Daniel,
Reverend Fathers and esteemed members
of the Metropolitan Council!*

*Звіт із діяльності Об'єднання
Українських Православних
Сестрицтв на засіданні Ради
Митрополії 30 і 31 січня
2009 р.*

*Блаженніший Митрополите Константин,
Високопреосвященніший Архиепископе
Антоній, Преосвященніший Єпископе Даниїле,
Всечесні Отці, Шановні члени Ради Митрополії!*

It gives me great pleasure to inform you that the Sisterhood of the Blessed Virgin Mary of St Vladimir Ukrainian Orthodox Cathedral Parish, Philadelphia sent us a letter expressing their desire to be affiliated with the United Ukrainian Orthodox Sisterhoods.

The UUOS first began and for the past ten years has and continues to raise funds for the Patriarch Mstyslav Museum and the memorial monument to those who lost their lives during the Forced Famine. As such, to assist in the completion of these projects the UUOS when needed is ready to give \$325,000.00.

To raise funds the UUOS sponsored its fifth Ukrainian Fall Festival in S. Bound Brook and continually sends countless appeals for donations.

The Ukrainian Fall Festivals not only give us needed funds, but also it provides the opportunity for us to share our cultural heritage with those who visit our festival. Not only do we have more visitors, but also our festivals generate interest in them and we receive suggestions how to make our festival even more successful in the future.

Bazaars during St. Thomas Sunday are also another opportunity to raise funds, but more importantly it serves as an opportunity to meet with members of parish sisterhoods assisting them with information, problems or questions that they may have pertaining to their parish sisterhood or about the UUOS in general. Also, this day serves as an invitation to all parish sisterhood members to come celebrate and enjoy St. Thomas Sunday.

In addition the UUOS has provided assistance for the following:

\$2,700.00 for the renovation of St Andrew's Church, in addition to \$15,240.00 that we had raised in 2007 in answer to our appeal sent to the sisterhoods. Our appeal was also copied and given out with the bulletin after Sunday service in St. Andrew's Church.

\$2,800.00 – stipends for students in USA,
\$200.00 – humanitarian aid,
\$3,000.00 – St. Sophia's Seminary,
\$500.00 – UOL, All Saints Camp,
\$300.00 – Ukrainian Orthodox Word

Total \$9,500.00

The UUOS Assistance to Ukraine:

\$5,000.00 – stipends for needy students,
\$7,340.00 – humanitarian aid,
\$700.00 – for press

Total \$13,040.00

Nadiya Mirchuk, president UUOS

Маю приємність повідомити, що Сестрицтво Св. Діви Марії Української Православної Катедральної Парафії Св. Володимира у Філадельфії прислали листа із проханням прийняти їх до ОУПС.

ОУПС першим розпочало і продовжує на протязі 10 років збірку на будівництво музею ім. Патріарха Мстислава і на пам'ятник жертвам голодомору в Україні в 1932-33 роках і при потребі передамо \$325,000.00

Для збірки фондів спонсорували вже п'ятий Український Осінній Фестиваль, базар під час Поминальної неділі, провадили збірки та висилали подяки за надісланні пожертви із проханням дальшої підтримки праці ОУПС, щедрими дарами. Українські Осінні Фестивалі, спонсоровані ОУПС не тільки дають можливість зібрати потрібні фонди, але і ознайомити відвідувачів із українськими традиціями. Відвідувачі тепер виявляють більше зацікавлення нашими фестивалями і дають поради для кращого успіху майбутніх фестивалів.

Базари під час Провідної неділі, крім прибутку, дають можливість зустрітися із членами парафіяльних сестрицтв, поділитися новинами, турботами.

Крім збірки фондів на будівництво музею та утримання його Об'єднання УПС приділяє допомогу на різні цілі, а саме:

\$2,700.00 на реставрацію церкви пам'ятника св. Андрія. Це є в додаток до \$15,240.00, які Об'єднання збирано у 2007 році, як відклик на наше прохання до парафіяльних сестрицтв допомогти їхніми пожертвами покрити кошти реставрації.

З нашого заклику були зроблені копії і роздавалися після Богослужень у церкві-пам'ятнику Св. Андрія.

\$2,800.00 – на стипендії студентам в США;
\$200.00 – на суспільну опіку;
\$3,000.00 – на семінарію св. Софії;
\$500.00 – УПЛ, Табір Всіх Святих;
\$300.00 – на "Православне слово";

Разом \$9,500.00

Допомога в Україну:

\$5,000.00 – стипендії студентам;
\$7,340.00 – суспільна опіка;
\$700.00 – допомога пресі;

Разом \$13,040.00

Надія Мірчук, голова ОУПС

Нам пишуть..

Колоденко, 4 лютого 2009 року
Шановна пані Валентино!

Сердечно дякую Вам за стипендію, яка особливо потрібна мені, коли життя стає складнішим. Я навчаюся уже четвертий рік, невдовзі піду в світ. Саме час подумати про те, чим зможу прислужитися Україні. Є легенда, що дуже давно в одному селі в Україні жінки вирішили показати свою майстерність. Найстарші люди повинні були назвати найкращих майстринь. Після всього побаченого й почутого літні люди вирішили: "Хто творить розумну та добру людину, - найкращий майстер". Саме такою роботою я маю намір прислужитися Україні та рідному народові. Адже професія учителя, на мою думку, - одна з найблагоденніших. Я добре розумію, що праця ця, на жаль, мало оплачувана, знаю, що не буде багато вільного часу, бо його забирають перевірка зошитів і підготовка до уроків. Але ж я зможу передати свої знання дітям, нести любов до їхніх сердець. Ще Пантелеймон Куліш писав: "Найперше діло в отця - матері повинно бути, щоб дитину своєю рідною мовою до розуму довести..." Нині далеко не всі батьки можуть це зробити, тому цей обов'язок теж лягає на плечі учителів. Я все знаю і розумію. Але все одно мрію стати вчителем, щоб прислужитися своїй Батьківщині. І, звичайно, Ваша підтримка мені в цьому допомагає.

Я вже писала, що очолюю недільну школу при нашій парафії св. Юрія Переможця. Цього року, як і минулого, зусиллями та акторськими здібностями діток ми відзначили три свята. На Світле Христове Воскресіння влаштували виставу під назвою "Великодній кошик". Тоді перед глядачами з'явився кошик з великодніми стравами: паскою, писанками, сіллю, ковбасою та хрінном. Певна річ, все це були образи, якими дітки намагалися передати радість та величність свята. Рум'яна паска є образом хліба, що зійшов з небес, як називав себе Господь. Колоритна писанка показує як із мертвого може стати живе, тобто є символом Воскресіння Христа із мертвих. Гіркий хрін, який нагадує про гріхи, через які люди втратили рай, а також про ті страждання Господа, які Він переніс заради спасіння світу. Сіль - символ очищення й оздоровлення душі. Ковбаса нагадує про визволення від смерті через кров, тобто у старозавітній Пасці це була символічна кров ягнятка, а тепер нас визволяє кров Христа, яку Він пролив на хресті. Другим святом було вшанування св. Миколая - улюбленця чемних та слухняних дітей, а третім - свято Різдва Христового - різдвяний вертеп. Це дійство особливо люблять дітки, адже під час цієї вистави вкотре засвідчується перемога добра над злом, покарання злого Ірода. А найбільші наші різдвяні урочистості - колядування. Наш дитячий

гурт тішив домівки не лише у рідному селі, а й вирушив до Рівного, щоб і там подовше відчувалося це велике, шановане й веселе свято. Ми колядували в багатьох установах міста.

А ще 11 січня виповнилося 15 років з дня заснування фольклорного аматорського колективу "Веретено", учасницею якого я є. Урочистості увінчалися святковим концертом, який відбувся у нашому сільському клубі. Хоча колектив й не професійний, однак має своїх шанувальників і щороку збирає повні зали прихильників нашої творчості.

Користуючись нагодою, прийміть щирі вітання. Нехай Божа ласка охороняє Вас і посилає добро, злагоду, любов та щастя, щоб Ваша родина завжди була здоровою.

Маю намір використати Вашу стипендію з благими намірами, щоб Ваша турбота мала добрі плоди. Оскільки в недільній школі я проводжу не лише уроки, а й концерти, свята, ігри, то планую частину коштів використати саме з метою більшого заохочення діток до вивчення Закону Божого, а решту - на навчання.

З глибокою пошаною та щирою вдячністю
Марія Качанівська

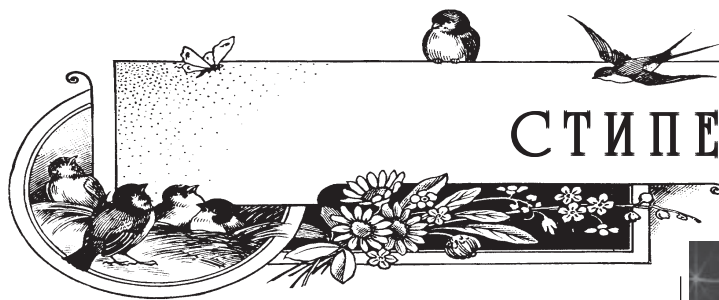
Дорогі сестриці,
фонд Об'єднання на висилку ВІРІ
в Україну вичерпується.
Цього року будемо висилати тільки до
бібліотек. Маємо в Україні бажаючих
отримувати ВІРУ, але на жаль цих бажань
ми не можемо задовільнити.
Передплата в Україну коштує \$25.
Передплачуйте ВІРУ, як дарунок для
читачів в Україні чи США!

Найщиріші вітання пані Надії і всьому Вашому сестрицтву шле родина Олександра Хорунжого.

Не так давно я отримав журнал "Віра", мені його надіслала з Києва Пустовіт Тамара Іванівна. Я дуже вдячний Вам, пані Надіє, що видаєте такий чудовий і цікавий журнал. Також дякую Вам за видання мого листа і фото у "Вірі", всі листи читати дуже цікаво і взагалі я найшов в цьому номері, як і в інших багато корисних і гарних статей.

Дорога Пані Надіє, ми вітаємо Ваше Об'єднання Українських Православних Сестрицтв з духовним опікуном Преосвященнішим Єпископом Даниїлом.

СТИПЕНДИСТИ ОУПС

Dear United Ukrainian Orthodox Sisterhood of the USA,

I would like to thank you for the scholarship to assist me in my education. At the time of application, I was unable to provide my G.P.A. as grades were not posted. I was able to obtain a 4.00 G.P.A. my first semester. My future plans involve a major in Biochemistry and minor in German. I am currently considering either education or research in the Biochemistry field. Thank you again for your generous gift.

Sincerely, Christine Wachnowsky

Dear United Sisterhood,

Thank you so much for the generous scholarship. It was incredibly kind.

Love,

Aleksandra Kocelko,
St. Vladimirs, Pittsburgh, PA

Anastasia Markiw

January 24, 2009

Ms. Nadiya Mirchuk, President
United Ukrainian Orthodox Sisterhoods of the USA
110 E. Cedar Street
Livingston, NJ 07039-4015

Dear Ms. Mirchuk,

I would like to take this opportunity to thank you for the support of the United Ukrainian Orthodox Sisterhoods of the USA. As one of this year's recipients, I am grateful for the opportunities this award will provide me. I must rely on financial aid, grants and student loans to help finance my education. Receiving this scholarship will help reduce my financial burdens and provide assistance for me as I begin pursuing my education.

I am currently attending Chatham University here in Pittsburgh, Pennsylvania where I am majoring in Interior Architecture. I always wanted to stay in the Pittsburgh area, so Chatham University was a perfect match for me. I am an active member in my church, St. Peter and St. Paul Ukrainian Orthodox Church in Carnegie, Pennsylvania and continue to attend on a regular basis.

Upon graduation, I hope to make worthwhile contributions to my church and community by utilizing my talents and degree.

I was honored to receive this scholarship from the United Ukrainian Orthodox Sisterhoods of the USA. I am aware of the many projects your organization supports, and am thankful for those geared toward helping with education.

I appreciate your organization's confidence in me and their willingness to contribute to my educational future.

Once again, thank you for all your support on my behalf.

Sincerely,

Anastasia C. Markiw

April 19, 2009

President Nadiya Mirchuk
United Ukrainian Orthodox Sisterhoods of the USA
110 E. Cedar Street
Livingston, NJ 07039-4015

Dear Mrs. Nadiya Mirchuk,

I cannot thank you enough for selecting me, as the recipient for the United Ukrainian Orthodox Sisterhoods of the USA scholarship. I feel extremely honored to be awarded this meritorious scholarship and I accept it with consummate pride and amour proper. I can assure you, with the most veracious intent, that you have made a wise choice, and all your efforts and deliberation is selecting me as a recipient is a wise choice. This scholarship is a personal investment in my future to further my education into becoming a physical therapist, so I can give back to the community.

I greatly appreciate your sincere generosity and charitableness. May you are blessed ten-fold plus for your benevolence and beneficence. While this letter is only a mere token of my appreciation, I can give you my word and my promise that I will actively use these funds in the most fruitful way possible to further my education and make me a better person.

It is extremely reassuring and refreshing to know that there are still such bounteous and magnanimous individuals and organizations in the community that look out for the welfare and future of today's youth. I am very pleased and grateful to be recognized for all my hard work and accomplishments, and with this sponsoring, I know it can only be a catalyst on even greater achievements.

Furthermore, and most importantly, I feel immensely privileged, and take it as a huge compliment that my church who has educated me in the faith and spirituality since baptism, has also given me support in my non-secular life as well. I commend your kindness and believe it is good for the community to see how organizations like this, compassion, faith, spirituality, and compunction can make a positive impact on the world.

Thank you so much for assisting in funding me for college and making this investment in my future. I greatly appreciate the gesture, and will always remember those that aided in my future success! I apologize for this late response, but I have been away at school, and only received your letter yesterday when I returned home to celebrate Pascha with my family. So, thank you again, best wishes to your entire organization, and let us all rejoice that Christ has Risen!

Sincerely,

Meghan Scannell

Meghan Scannell

СТИПЕНДИСТИ ОУПС

Iryna Schuk
Taras Medjanik
Christina Cairo
Alissa Mirchuk
Krystyna Krause-Mnischenko
Андрій Новосельський

ЛЮБОВНИЦЬ В ЛІТІ

Навесні відвідування Богослужень у церкві проходить нібито духовний "карусельний" цикл. Під час відправ Страсного тижня і Великодня ми відчуваємо інтенсивне духовне піднесення, але після Проводів ця енергія пропадає. Повеликодні тижні, замість того, щоб скріпляти віру Воскресіння, ледь тримаються "на місці". Ми починаємо повертатись до старих, знайомих нам звичок, з якими ми боролись на протязі 40 днів посту. Присутніх на Богослуженнях зменшується, бо під час літніх місяців люди починають займатися своїми власними справами. Коротко кажучи, втрачається щось важливе, важливе для нашого духовного добробуту.

У нашому суспільстві літо стало порою для заняття своїми власними зацікавленнями кульмінаційною точкою чого являється річна відпустка - вакації. Слово "vacate" означає звільняти, залишати порожнім; то що ми звільняємо, себто залишаємо порожнім? Коли ми їдемо в гори чи на море, на гольфові полянки чи розвагові парки, чи ми залишаємо частину нас самих? В міру можливостей ми перевіряємо, чи на вибраній нами дорозі немає якихось небезпечних перешкод, чи погода передбачається підходяща на місці, куди ми їдемо. Але чи ми хоч подумаємо про духовні небезпеки, що нас можуть там зустріти? Чи ми і там будемо щоденно молитись, заступатись за інших, присвячувати час на благодійність і старатись віднайти якусь православну церкву в околиці і відвідати її в неділю?

Дозвольте мені запропонувати інший погляд на це. Очевидно, ми надіємось, що наше духовне життя під час вакацій не зменшиться. Але, чи можливо в цей час духовно зростати? Нижче подаю деякі сугестії щодо цього.

Не закривайте очей на довкілля! На вакаціях часто можна мати нагоду побачити нові і чудові місця. Чи то під час підводного плавання поміж кораловими рифами, чи дивлячись з вершка якоїсь гори на панораму, не можна не бути враженим красою Божого творіння. У цей час можна досягнути єднання з Богом-Творцем і мати з Ним духовну зустріч. Зупиніться на хвилю, помоліться і подякуйте Йому за те, що дозволив вам бути частиною Його великого діла – космосу. Молитва на новому місці може бути відсвіжуючою і оновлюючою.

Будьте добрими гравцями по відношенню до інших. Часто вакації включають родину і друзів. Вони можуть стати періодом інтенсивного спілкування, але часом вакації викликають у нас наші найгірші прикмети. А це ж може бути час, багатий на відновлення чи знову віднайдіння вашої любові один до одного. Не жалійте часу бути з своїми дітьми, гратися з ними, слухати їх... Зарезервуйте собі час побути вдвох з дружиною. Поговоріть про те, на що ніяк не вистачає часу вдома. Будьте терпеливими і ніжними один до одного, і зосереджуйте свою увагу на людях, а не на речах, що оточують вас.

Будьте чуйні до потреб інших, особливо до терплячих і до бідних. Скажете: як це зробити? Наприклад, історія жертв рабства представлена в багатьох історичних туристичних об'єктах штату Вірджинія. Відвідини

таких місць можуть бути чисто інтелектуальною вправою або вони можуть зворушити, заторкнувши їхні серця, викликаючи співчуття.

Пам'ятайте про свою церкву під час літа! В цей час легше пропускати відправи, але ви не піддавайтесь цій спокусі. Пам'ятайте, що наші відносини з Богом наново стверджуються, коли ми Його шукаємо в контексті поклоніння в церкві. Не ігноруйте цих відносин, а старайтеся їх зміцнювати. Продовжуйте працювати в церковних проєктах релігійної освіти, служіння, і т.д. А якщо ви подорожуєте, відвідайте Богослуження котроїсь місцевої православної церкви. Якщо такої немає в місцевості, де ви саме знаходитесь, все одно відзначте день Божий (неділю чи свято), як особливий день родинними молитвами, спільним споживанням страв та піднесеною духовною свідомістю.

Добре, що Господь не бере вакацій від нас!

Вакації можуть бути часом відпруження від буденної праці. Але – ким ви повернетесь з них? Якщо ваші вакації були лише часом шукання приємностей і задоволення пристрастей, то ви повернетесь "меншою" людиною, і ваше повернення до "норми" буде нелегким. Але якщо під час вакацій ви пам'ятали про своє "духовне серце", ви повернетесь освіженим, а ваш час відпочинку може справді стати часом духовного "відпочинку".

Вже десять років дванадцять студентів Рівненського Державного Гуманітарного Університету отримують стипендії щорічно від Об'єднання Українських Православних Сестрицтв у США з Фонду родини Юрія Кузьмича та Ярослави Сидорак. Вісімдесят відсотків стипендістів це сироти або пів сироти, які потребують не тільки матеріальної допомоги, але також моральної підтримки і тепла.

СВЯТИТВА ИОАН ЗОЛОТОУСТ ПРО ВИХОВАННЯ

Недбалість у вихованні дітей - найбільший з гріхів, що призводять до великого безчестя.

Страх і благоговіння перед Богом потрібно прищеплювати людям не тоді, коли вони стали дорослими, а настановляти їх з дитячих літ.

Ми не можемо обманути Бога, Який випробовує серця, все виявляє і поклав на нас відповідальність за спасіння дітей.

Добре виховання полягає не в тому, щоб спочатку дати можливість розвиватися гріховним звичкам, а потім їх викоринювати. Ні! Треба докладати всіх зусиль для того, щоб зробити дитячу природу недоступною для гріховних пороків.

Якщо ти прекрасно виховав свого сина, то він так само виховає й свого сина, а той - свого і т.д. Так смуга кращого життя піде вперед, доставши початок і корінь від тебе.

Наставляймо наших дітей так, щоб вони найвищим вважали добродіє, а багатство вважали за ніщо.

На Страшному Суді Божому батьки будуть покарані не лише за свої гріхи, а й за поганий вплив на дітей, не дивлячись на те, довели вони своїх дітей до падіння чи ні.

Це й спонукає хвилюватися весь всесвіт, бо ми не дбаємо про добре виховання дітей. Дбаємо про те, щоб залишити їм майно, а про душі їхні не переживаємо і це є великим безумством.

Для батьків немає виправдання, якщо їхні діти розпущені... Якщо б вони як слід виховували дітей, то не було б ні судів, ні в'язниць.

Тому не турбуйтеся про те, щоб зібрати багатство і залишити його дітям, а вчить дітей благочестя і просить для них благословення Божого. Адже саме це і є найбільшим багатством, яке з кожним днем приносить все більше і більше дарів.

Не одне тільки народження робить чоловіка

батьком, але й добре виховання; не виношування в лоні робить жінку матір'ю, а добре виховання.

Якщо народжені тобою діти отримують відповідне виховання, будуть спрямовані тобою на добру дорогу, - це стане початком і основою твого спасіння. І окрім нагороди за особисто вчинені тобою добрі діла, ти отримаєш велику нагороду за їх виховання.

Дитина, особливо в ранньому віці, є дуже ніжною істотою: вона швидко засвоює те, що їй говорять і, як печатка на воску, в її душі залишається відбиток того, що вона чує. Тим самим і життя її вже починає нахилитися або до гріховних пороків, або до добродіє. Тому якщо з дитячих літ направити дитину на добру дорогу, то в майбутньому це переросте в звичку і дитина за власною волею не так швидко схилитиметься до зла, бо добрі звички нахилитимуть її до добра.

Хочеш ти, щоб дитина твоя була слухняна? - З дитинства виховуй її строго.

Не думай, що слухання Божественного Писання буде для неї зайвим.

Старайся навчити дитину уникати слави світу цього, від цього він чи вона будуть славними.

Ті батьки, котрі не турбуються про достоїнство і скромність своїх дітей, гірші за дітовбивць, оскільки ще за життя гублять їхні душі.

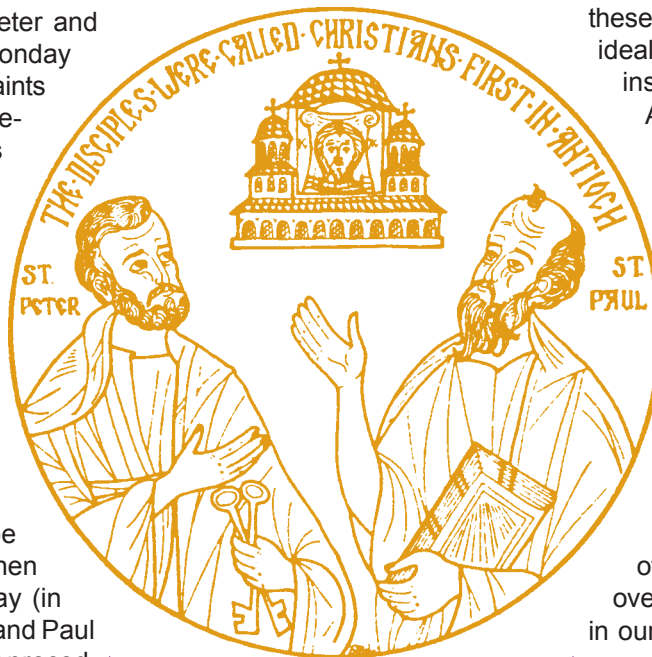
Як ніхто не може розраховувати на виправдання в нерозкаяних гріхах своїх, так немає виправдання батькам за гріхи їхніх дітей.

*Підготував
священик Миколай ГЕЛЕТЮК.*

Tradition: The Apostles Fast by V. Rev. Dennis Kristof

The Fast of SS. Peter and Paul begins on the Monday following the Sunday of All Saints (the first Sunday after Pentecost Sunday). This fast is also called the Apostles Fast, or *Petrivka* (*Petrovka*), and it ends on June 29/July 12, the great feastday of SS. Peter and Paul. Because the date for beginning this fast changes every year depending on when Pascha falls, the length of the fast varies. For parishes following the modern calendar, this fast can be very short on years when Pascha is celebrated in May (in 2002 the feast of SS. Peter and Paul actually fell on the Saturday preceding the Sunday of All Saints!) Some use this as a pretext for questioning the legitimacy of using the modern calendar for our liturgical year. However, in reality it raises more fundamental and complex questions concerning the dating of Pascha which exceed the scope of this article.

The origin of this fast is quite ancient. It began to be observed shortly after the Great Fast became firmly established in the liturgical cycle of the Church in the Fifth Century. Evidence from ancient sources seems to indicate that this fast developed as an alternate to the Great Fast. Apparently a fast was set up after the joyous Paschal Season and before the feast of SS. Peter and Paul for those who were unable to maintain the rigors of the Great Fast. Some of the reasons people were excused from keeping the Great Fast were sickness, weakness or pregnancy. In time the original rationale for this fast was either forgotten or superceded. It was no longer an alternate fast, but an additional fast for Orthodox Christians and became a firmly established tradition of the Church.

The feast of SS. Peter and Paul has always been an important feastday throughout the Church. Peter and Paul have always been accredited as being the first and greatest among the Apostles. Peter (whose name in Greek is Rock), is important for being the rock upon which the Church of Jesus Christ is established. The faith of Peter is the firm foundation on which the Church stands. The Apostle Paul is important mostly because he was the Apostle to the Gentiles. Though he was a Jew, he was the first to preach to and convert non-Jews on a large scale and with great zeal.

The traditional rules for this feast can vary, but the most universal rules call for strict fasting on Monday, Wednesday, and Friday. Strict Fasting for Orthodox Christians is no animal products (meat, eggs, dairy products, or broth), fish with a backbone, wine or oil, and one may only eat after the vespers service (sundown). On Tuesday and Thursday, wine and oil are allowed, and on Saturday and Sunday, fish is permitted in addition to

these two. These rules are a monastic ideal and are to be adhered to only insofar as your health will permit it.

Any day on which a Divine Liturgy is celebrated, the same rules as for Saturday and Sunday above apply. Because few people still maintain this fast so strictly, this hardly serves as a reason not to observe it at all. Every Orthodox Christian should maintain the fast in some way, especially on Monday, Wednesday, and Friday.

Just as in the Great Fast, living according to the strict rules of this fast would prove to be an overbearing burden to many people in our modern society and life-style, especially for those unaccustomed to fasting. However, some observance of this fast is expected. Our forefathers and mothers kept this fast while living lives which were much more difficult and physically demanding than our present ones. The Orthodox liturgical tradition recognizes the reality that human life is a series of ups and downs, feasts and famines, changes of season. Our lives are neither one big happy feast and celebration, nor are they a continuous valley of tears. Rather, life is a combination of both, and both enable us to enjoy or endure the other.

During this past Pascha-Pentecost Season, we have just completed celebrating the major feastdays commemorating the most important events in the history of salvation. Now the Church calls for a season of fasting in order to reorient ourselves to the normal liturgical cycle and life-style. We are reminded that as Christians living in this age of the Holy Spirit, we are always spiritually preparing ourselves for the Second Coming of Jesus Christ to establish His Kingdom once and for all time. The Apostles Fast is yet another means for us to gradually and easily redirect ourselves to this expectation.

Нам пишуть...

СВІТОВА ФЕДЕРАЦІЯ УКРАЇНСЬКИХ ЖІНОЧИХ
ОРГАНІЗАЦІЙ
WORLD FEDERATION OF UKRAINIAN WOMEN'S
ORGANIZATIONS

Подяка

Від імені Світової Федерації Українських Жіночих Організацій та Редакційної колегії журналу "Українка в світі" сердечно дякуємо Вам, за Вашу щедру пожертву на видання журналу "Українка в світі" та розвиток нашої Федерації.

З моменту свого створення Світова Федерація Українських Жіночих Організацій ставила перед собою високі цілі: об'єднати українські жіночі організації в діаспорі, захист прав жінок, гуманітарна допомога Україні та допомога на шляху здобуття незалежності і розбудови процвітаючої демократичної держави України, збереження української мови, культури, традицій в країнах свого поселення далеко за межами історичної Батьківщини.

Важливе значення відіграло існування власного пресового органу журналу "Українка в світі", як засобу зв'язку координаційної діяльності Світової Федерації Українських Жіночих Організацій з жіночими організаціями світу. Журнал видається в українській і англійській мовах. Наш журнал "Українка в світі" отримують читачі із 17 країн світу. Це унікальний журнал, який ніколи не старіє, це літопис праці і думки української жінки імігрантки, їх проблеми в суспільстві, їх успіхи і досягнення, їх ностальгія за Батьківщиною і любов до України.

Управа Світової Федерації Українських Жіночих Організацій висловлює Вам щирі подяку за Вашу пожертву на підтримку нашої праці на майбутнє, яка плекає почуття єдності, історичної нерозривності та зберігання культурної спадщини українського народу.

З пошаною,

Марія Шкамбара
голова

Галина Ковалевич
редактор

Вельмишановна пані Надія і сестрицтво!
Вітаємо з світлим Святом Пасхи! Нехай добро
Вам зігріє серце, любов і віра в душі живуть. Нехай у
Вашому домі щастя назавжди ангели збережуть!

Христос Воскрес!
Воістину Воскрес!

З християнською любов'ю
о. Леонід з родиною,
братство і сестрицтво

Христос Воскрес! Воістину Воскрес!
Дорогі Сестри!
Гаряче вітаємо Вас із святом Великодня 2009
Божого року.
Бажаємо Вам міцного здоров'я, наснаги у Вашій
праці на благо Церкви й українського народу, затишку
й злагоди у Ваших родин.
Свято-Юріївська парафія Полтави
Благочинний Полтавського деканату УАПЦ,
протоієрей Ігор Литвин

Вельмишановна п. Надіє і всі улюблені сестриці!
Сердечно вітаю усіх вас зі світлими Великодніми
святами, бажаю усім здоров'я, сили, доброго настрою,
успіхів у всіх ваших справах.

Хай найкращі ваші мрії
Всі здійсняться в добрий час,
Хай Господь добром засіє
Кожну стежечку для вас!
Галина Могильницька

Donations - Пожертви

Donations 02/20/2009 - 05/05/2009

Donations to the Museum in So. Bound Brook, NJ

1,000.00	V. Nalywyko, M. Wensheny.
540.00	N. and M. Mirchuk
300.00	C. Dunlley.
250.00	B. Wegers, B. Snipes.
200.00	J. Johnson-Petty.
70.00	R. Clark.
50.00	J. Hura.
20.00	L. Shevchenko.

Donations for "Vira" Subscriptions to Ukraine

75.00	St. Olha Sisterhood, Silver Spring, MD.
-------	---

Donations to the Museum in So. Bound Brook, NJ in honor of Pai-matka Oleksandra Selypyna's 90th birthday

100.00	A. Mirchuk O. Mirchuk N. Clark
--------	--------------------------------------

Donations to the Museum in So. Bound Brook, NJ in memory of Dmytro Olijnyk

100.00	Dr. George and Chrystyna Demidowich
--------	-------------------------------------

Donations to the "Vira" Press Fund

1,000.00	J. Johnson-Petty.
500.00	M. Galigan.
200.00	W. Wronskyj.
50.00	J. Hura.
25.00	O. Matula.
20.00	A. Raniuk.

Donations to the Charity Fund

1,000.00	M. Talenkaski.
500.00	M. Wensheny.
60.00	N. Basalski.
50.00	K. Hucul, O.G. Krywolap, L. Shevchenko.
25.00	P. Hursky.

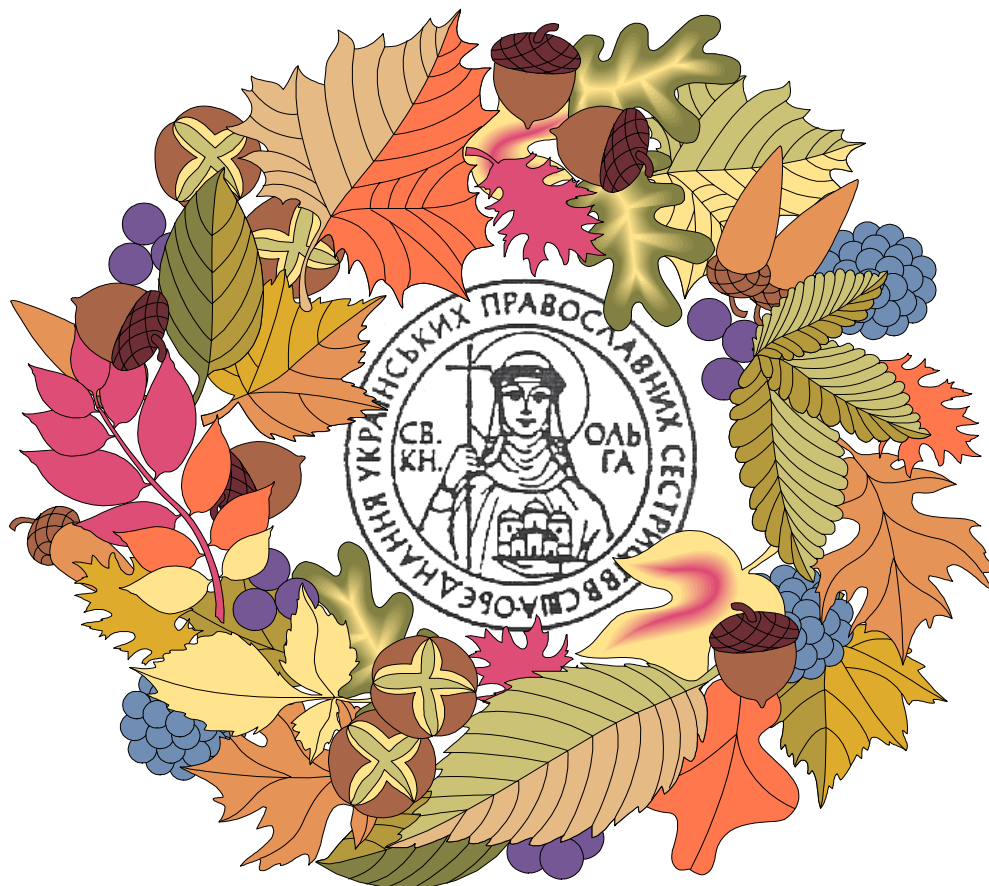

Donations to the Scholarship Fund

100.00	St. Matrona Ladies Society, Carnegie, PA.
25.00	O. Matula, P. Hursky.

Український осінній фестиваль

*1 листопада 2009 року
Савт Бавнд Брук, Н. Дж.*

*Ukrainian Fall Festival - November 1, 2009
South Bound Brook, NJ*

Читайте наш журнал "BIPA-FAITH" на інтернетній сторінці УПЦ в США
за адресою www.uocofusa.org

Read our magazine "BIPA-FAITH" on the web page of the UOC of the USA
at www.uocofusa.org